

PLAI cu BOI

ANUL 2 • NR. 9 • MARTIE 2009

www.plaicuboi.ro

PREȚ 8,9 RON

REVISTA LU' DINESCU

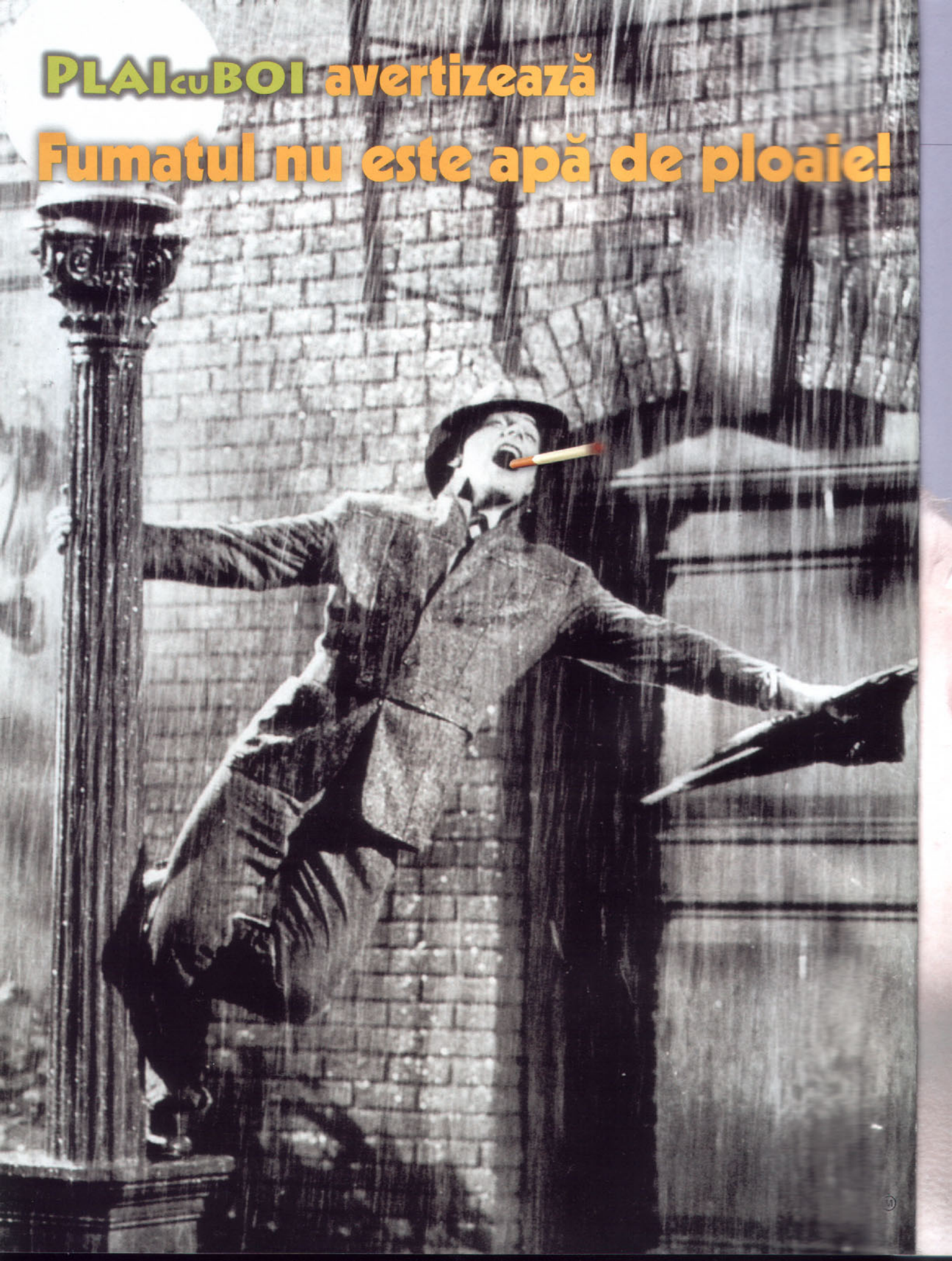

Grup de politiciene române care nu se sfiesc să-și facă publică declarația de avere

PLAIcuBOI avertizează

Fumatul nu este apă de ploaie!

O metodă ieftină de a ne vinde țara

MIRCEA DINESCU

Dacă pe vremuri strîngeam din buci nu cumva să vină străinii și să ne fure țara, iacătă, între timp ne-am relaxat cu asupra de măsură dacă în căutarea unui brand turistic pentru România ministerul condus de doamna Udrea a pus la bătaie 75 de milioane de euro.

Firmele matrimoniale specializate în măritatul babelor cocoșate și cu neg pe nas au tresărit la asemenea sumă, ce aruncă în derizoriu cele șase milioane cheltuite pe fascinantul album cu țărăncuța de pe copertă, care nu iese la cosit fără Rolex la mîină și budigăi Yves Saint Laurent.

Nici cu fabulospiritul dîmbovițean n-a ținut figura, dacă ne gîndim că morocănoșii bulgari, fără să abuzeze de Kirill și Metodiu, au atras pe țărmul mării mai mulți mîncători germani de urdă decît noi.

O metodă sigură și ieftină de a convinge papagalul occidental să vină și să ne ciugulească bomboane agricole din palmă contra cost ar fi ca în marile intersecții din Roma, Sevilla, Londra sau Paris să se instaleze bannere uriașe cu următorul îndemn:

„Vreți să vă petreceți o vacanță liniștită? Vă așteptăm în România atîta vreme cît șuții noștri de buzunare și violatorii fără prejudecăți sînt plecați în țara dumneavoastră, la specializare!” ■

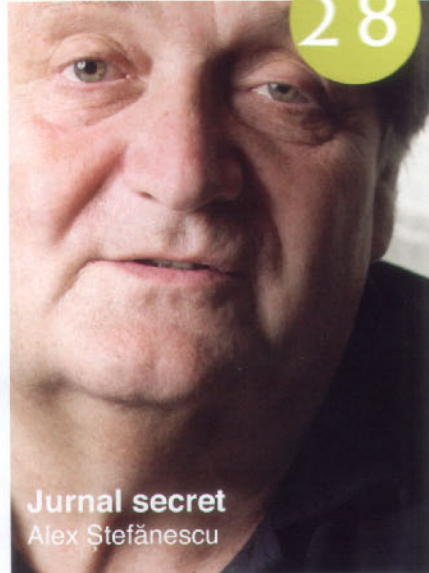
5

Căsătorii între ardeleni și boieroaice regățene și viță vercea
Neagu Djuvara

16

Găetan, un gigolo din highlife
Stelian Tănase

28

Jurnal secret
Alex Ștefănescu

SUMAR

1 O metodă ieftină de a ne vinde țara
Mircea Dinescu

5 Căsătorii între ardeleni și boieroaice regățene și viță vercea
Neagu Djuvara

16 Găetan, un gigolo din highlife
Stelian Tănase

20 Proletcultism. Despre vestigiile comuniste
Toma Roman Jr.

24 Ce treabă are banana cu "the great american art"
Mihai Mincan

28 Jurnal secret
Alex Ștefănescu

31 Cum să te ferești de răceală și gripă
Daniel Băețelu

32 Dureri de Cape Town
Ionuț Șendroi

38 Expertiza e sustenabilă
Toma Roman Jr.

40 Din nudurile popoarelor

42 Micul Franț. Primele nedumeriri
Matei Pleșu

43 Știați că...?
George Doja

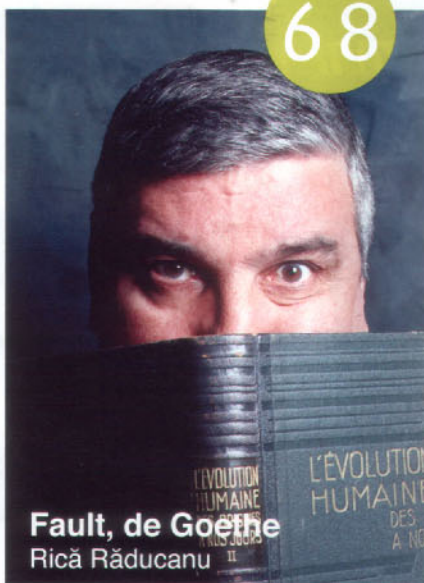
45 Totul e imposibil
Andrei Roman

46 Elegia îndrăgostitului ce-a murit în timpul vieții
Mircea Dinescu

Dureri de Cape Town
Ionuț Șendroi

Fault, de Goethe
Rică Răducanu

50 Ciorogîrla, Mon Amour
Bedros Horasangian

54 Cît muncesc românii?

58 Un om la apă: Thales din Milet
Gandi Georgescu

61 În căutarea timpului trecut

66 Știri din viitor, anul 2033

68 Fault, de J.W. Goethe
Rică Răducanu

72 Am citit pentru dumneavoastră „Nasul” de L.V. Gogol

74 Cultura nu știe carte
Mihai Radu

76 Cronică și incurabilă TV
George Doja

78 Teoria Constelației

80 De testați-vă singuri
Teste comentate

82 Mica publicitate
Cedez nervos contrabas

88 Externe
George Doja

90 Privește și dă mai departe
Nuduri de Răzvan Voiculescu

96 Cine și ce ne inervează

Redacția:
Președinte:
Mircea Dinescu

Colaboratori:
Neagu Djuvara
Alex Ștefănescu
Stelian Tănase
Toma Roman Jr.
Ionuț Șendroi
Andrei Roman
Bedros Horasangian
Rică Răducanu
Matei Pleșu
Silviu Toma
Ioan Șerbănescu
Mihai Mincan
Cosmin Năvădaru
Daniel Băețelu
Horațiu Decuble

Nuduri și portrete colaboratori:
Răzvan Voiculescu

Foto-reportaje: Rareș Avram

Caricatură: Iulian Pena-Pai, Costel Pătrășcan, Pavel Botezatu, Constantin Pavel

Ovidiu Panighiant
artist complet
ovidiu.panighiant@plaicuboi.ro

Tanga/Manga
grafică și DeTePe

Adresa redacției: București,
sectorul 4, str. Cuza Vodă nr. 50
Email: redactie@plaicuboi.ro
Telefoane: 0723223055,
0731660561

Redactor-șef:
Gandi Georgescu
gandi.georgescu@plaicuboi.ro

Redactor-șef adjunct:
Mihai Radu
mihai.radu@plaicuboi.ro

Prim vice prim-secretar
general de redacție:
Călin Petrar
calin.petrar@plaicuboi.ro

Rector: Adrian Crețu
Co-rector: Asta Pavelescu

ISSN 1582-1897
Pentru abonamente trimiteți datele
dvs. de identificare, împreună
cu o copie după dovada plății
abonamentului în contul bancar nr.
RO97RNCB0278097608310001,
deschis la Banca Comercială Română,
Agenția Șerban Vodă, pe adresa:
Cuza Vodă nr 50, sector 4, București

Reproducerea integrală sau parțială a
textelor, fotografiilor și ilustrațiilor, fără
acordul scris sau moral al redacției, se
pedepsește în măsura în care aveți în-
credere în justiția română.

3 luni	24 RON
6 luni	45 RON
12 luni	84 RON

Ilustrațiile marcate cu sînt montaje
trucate care reprezintă un pamflet și
sînt executate în scopul de a produce
ilaritate. Ele vor fi luate ca atare. Dacă
în 14 zile nu rîdeți, mai așteptați două
săptămîni și cumpărați revista din nou.

PLAI cu BOI vă prezintă cele mai citite cărți pe timp de criză:

CEI TREI BOSCHETARI
de Alexandre Dumas

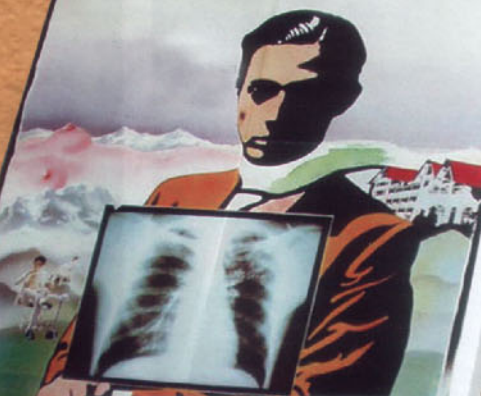
Descuț
de Sărăcia Stancu

Cocoșatul de foame
de la Notre Dame
de Victor Hugo

Muntele Prăjit
de Thomas Mann

Colț alb de pîine
de Jack London

Maestrul și Margarina
de Mihail Bulgakov

Căsătorii între ardeleni și boieroaice regățene *și viață vercea*

NEAGU DJUVARA

După Marea Unire și sosirea masivă în Vechiul Regat a multor politicieni și intelectuali ardeleni, a apărut, destul de curînd, printre burghezii ardeleni cei mai moțați, unii chiar cu pretenții de noblețe, o dorință de a căuta uniuni mixte cu boierimea din Muntenia și din Moldova. Am dovezi de asemenea sentimente la însuși „venerabilul” Iuliu Maniu, el, care pînă și pe Ionel Brătianu îl privea ca pe un produs fanariot. (Dacă e să-l credem pe Pamfil Șeicaru, i-ar fi mărturisit acestuia că se simțea mai în largul lui în negocieri cu contele Tisza decît cu Brătianu!)

Primul caz de care îmi amintesc e acel al unei Ghiculești – din ramura Ghica din Moldova – care s-a căsătorit cu tînărul și fercheșul prefect național-țărănist Spătaru. O cunoștea mama, că erau rude îndepărtate. Cu toate că avea un fizic plăcut, se apropia de 40 de ani nemăritată. Așa că n-a făcut nazuri de prințesă ca să-l ia pe nenobilul ardelean. Cum s-a petrecut noap-

tea nunții s-a aflat prin București, pesemne chiar din indiscreții ale mirelui. Mireasa, încă fată mare cu toată vîrsta cum am spus, cînd a venit clipa fatidică să-și piardă fecioria, a început să țipe: „Nu se poate... Nu se poate!” Bărbatul însă, nemilos, i-a zis, ardeleneste, împingînd în vrăjmășie: „Musai să intre, c-alta nu-i!”

Și a intrat. Chiar de multe ori, că perechea, după toate aparențele, a trăit în armonie și s-au născut doi flăcăi sănătoși și frumoși. Erau la vîrsta studentiei cînd a venit comunismul. Ambii tineri Spătaru au izbutit să fugă în Germania. Știu că frate-meu, cînd a scăpat și el din țară, vedea pe unul dintre ei, cu care se împrietenise.

Al doilea caz privește tot un Ghica, un strănepot al lui Ion Ghica, Șerban, zis Bani, că deja lui taică-su i se zicea Șerbănică. Avea trei-patru ani mai puțin ca mine. Întîmplarea făcea că eram veri de al treilea, de trei ori, maică-mea, Tinca Grădișteanu, avînd ca bunică

maternă pe Maria Ghica Olănescu, sora mai mică a lui Ion Ghica, iar Bani o bunică Grădișteanu de partea tatei și o străbunică Grădișteanu dinspre maică-sa, Aristița Stoenescu, sora pictorului. Din pricina deosebirii de vîrstă și a faptului că la 12 ani am plecat intern în Franța, n-am copilarit împreună, cu toate că taică-su făcea parte din „consiliul meu de familie” de orfan de război; dar la adolescență, am aflat, bineînțeles, de reputația pe care o avea Bani, că avea cică un instrument de dimensiuni cu totul peste norme. Se zicea chiar că odată, cînd tocmise o prostituată, aia, cînd l-a văzut gata de atac, ar fi zis: „Aoleu! Eu cu una ca asta nu mă... aia!” și ar fi fugit. Dar iată că s-au găsit mai multe „fete de lume” care să se „aia” cu el și chiar să-l ia de bărbat, cu toate că era scund și mai urîțel încă decît ilustrul său străbunic. S-a căsătorit mai întîi cu Ioana Bujoiu, fata inginerului binecunoscut, dar, din incompatibilitate de caracter, s-au despărțit după trei-patru ani. Ea, fostă secretară la Ambasada britanică, cînd au venit comuniștii la putere, a fost scoasă din țară de britanici. Bani, între timp, s-a îndrăgostit de o ardeleancă de foarte bună calitate, Kitty Stochiția, și a luat-o de nevastă în 1947. Dar, al dracului, neastîmpărat, s-a mai încurcat și cu o bucureșteancă și le-a lăsat pe amîndouă însărcinate în același timp, așa că la cinci zile interval s-au născut o fată cu prima și un băiat cu a doua (pe care l-a recunoscut, ca să nu fie odrasla Ghicu-

© Ovidiu Panighianț & Superfaber

de sînt „de meserie”, vor găsi desigur antecedente pe la Basarabii Dănești sau Drăculești sau la tatăl prezumtiv al lui Neagoe Basarab.

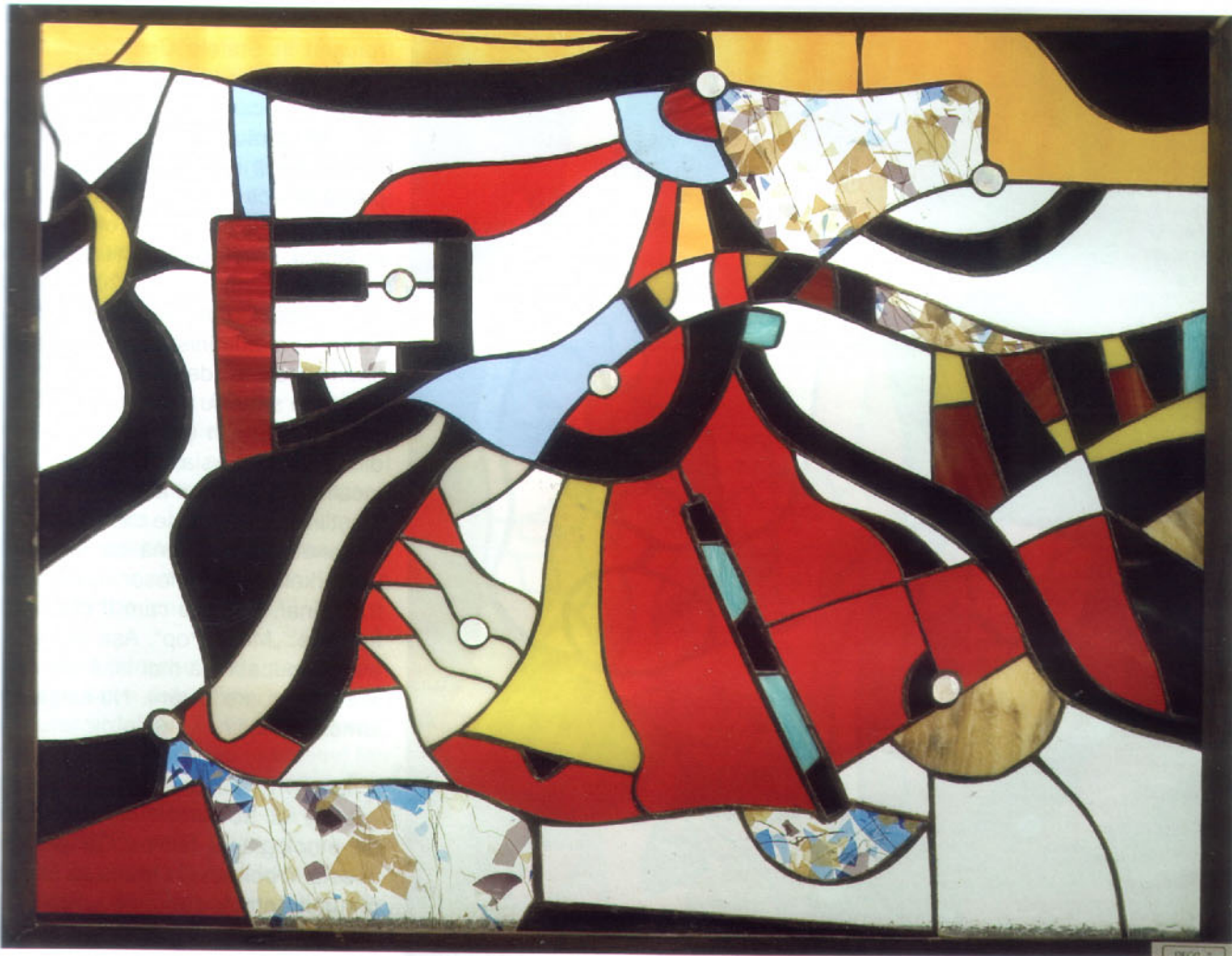
“Cînd a venit clipa fatidică să-și piardă fecioria, a început să țipe: Nu se poate... Nu se poate! Bărbatul însă, nemilos, i-a zis, ardeleneste, împingînd în vrăjmășie: Musai să între, c-alta nu-i!”

leasca copil din flori). Bătaie de cap pentru genealogiștii din veacurile viitoare: în același an, doi copii legitimi din două mame diferite! Cu toate că,

Bani Ghica și-a răscumpărat cu vîrf păcatele tinereții printr-o atitudine exemplară în închisorile comuniste. Din 1948, a făcut 11 ani de

pușcărie, în două rate, iar toți cei, cunoscuți sau necunoscuți, care l-au întîlnit pe la Canal sau prin închisori sînt unanimi pentru a spune că a fost extraordinar. A mers chiar pînă la a-l pocni pe un gardian care-l bătuse, de a mîncat el, apoi, o bătaie soră cu moartea. Îndrăzneala și să sfideze cu vorba. Într-o zi, trece un colonel de Securitate printre deținuții înșirați de-a lungul peretelui. Le spune, unuia și altuia: „Ai avut o sută de hectare, ai?” Ția se codeau, în general: ba că nu au fost ale lor, ci ale tatălui sau ale fratelui... Ajuns la Bani: „Și tu ai avut o sută de hectare?” „Nu, eu am avut o mie!” Și mănîncă bătaie.

În acea vreme, s-a întîlnit și s-a împrietenit cu Coposu, alt caracter dîrz. Odată au fost pedepsiți împreună,

lăsați într-o carceră atât de strîmtă, că nici unul nu putea nici pe jos să se așeze, condamnați să stea 24 de ore în picioare, abia îndoind genunchii, nemîncăți și nebăuți. După decembrie '89, la reînființarea Partidului Național-Țărănesc, Coposu l-a numit pe Bani Ghica printre vicepreședinții partidului. N-a stat mulți ani cînd a văzut cam cum stau lucrurile. S-a consacrat în mare parte la animarea unor cluburi de rugby, că făcuse parte în tinerețe din echipa națională, fiind chiar, cică, un prim caz cînd un tînr de 17 ani participa la un campionat internațional. Anii de închisoare i-au scurtat însă viața; după doi ani de boală chinuitoare, a murit în 2006.

Al treilea caz se întîmplă să fie tot cu o rubedenie de-a mea, tot așa, verișoară de-al treilea, Irina Sturdza (Fof pentru intîmi). Avea fo cîteva luni mai puțin ca mine și,

la 13-14 ani, eram îndrăgostit de ea și cum eram atunci, în toate lunile de iarnă, intern în Franța, ca să am vești, neîndrăznind să-i scriu ei, scriam scrisori oarecare, anodine, lui frat-su Ion. Dar, bineînțeles, după un

Ea a făcut excelente studii de agromonomie și, în mediile universitare, s-a îndrăgostit lulea de maramureșeanul Mihai Pop, mult mai vîrstnic decît ea, care va deveni vestitul etnolog și folclorist. Vă pot spune (confidențial)

„Aoleu! Eu cu una ca asta nu mă... aia! și ar fi fugit. Dar iată că s-au găsit mai multe fete de lume care să se aia cu el și chiar să-l ia de bărbat, cu toate că era scund și mai urîțel încă decît ilustrul său străbunic.”

an-doi, m-am îndrăgostit de alta (o poloneză, marea dragoste a juneții mele), așa că am rămas doar prieteni, cum eram cu toată familia.

că maică-sa, coana Irina, născută Cîmpineanu, a cam strîmbat din nas la început, la gîndul unei căsătorii a fetei în afara găștii protipendadei moldo-valahe. Dar, mai tîrziu, mi-a

© Ovidiu Pamighiant & Superfaber

lingvist Roman Jakobson, evreu rus refugiat în Statele Unite după '39. Așa se face că, în era ceaușistă, Jakobson, care-l aprecia pe Mihai, se străduise să-i obțină de la Guvernul român învoirea de a preda din când în când Universității americane. Pe vremea când eram în Africa, în Republica Niger, vine odată la mine un tînăr american din Peace Corps (acea deșteaptă invenție a administrației Kennedy: tineri absolvenți de Universitate care în loc de serviciu militar acceptă să plece 14 luni în țări subdezvoltate din Africa sau Asia, plătiți, trăind ca localnicii și predînd acolo bruma lor de știință) care aflase că sînt român și venea să-mi spună că avusese la Berkeley un profesor român extraordinar. Îl întreb cum îl cheamă. Îmi zice: „Mihai Pop”. Așa am aflat eu că apucase să mai iasă din marea închisoare a țării. Nu-i așa că lumea e mică?

În 1971, Mihai Pop e ales președinte al Societății Internaționale de etnologie și folclor. Cu prilejul acesta, îl poștește la masă, la Paris, renumitul etnolog britanic Julian Pitt-Rivers, care, întîmplător, era soțul unei verișoare primare a nevestimii! Așa că această regăsire după 20 de ani avea loc în chiar casa (străveche) unde nevastă-mea și soacră-mea locuiau, un etaj mai sus – adresa mea „oficială”. Iarăși, lumea e mică.

După întoarcerea mea în țară, în '90, în anul următor am locuit un an

povestit mama, se lăuda chiar că ea îi găsise așa soț bun. Nu mai spun, la începutul erei comuniste, cînd cu vînătoarea împotriva celor „de origine socială nesănătoasă”, satisfacția lu Fof de a avea copii care la școală se chemau Pop, și nu Brîncoveanu sau Ghica sau Cantacuzino...

Unchiul matern al lui Mihai era politicianul țărănist Ilie Lazăr, care va avea mai tîrziu soarta lui Maniu, a lui Mihalache și a altora. Cînd l-am cunoscut, era foarte alert și volubil și umbla mereu cu un baston gros de promenadă arătînd mai mult a măciucă. El pretindea că în spatele familiei aveau zapise și hrisoave dovedind că se trăgea din voievozii maramureșeni – nu mai știu dacă din Drăgoșești sau din

Bogdănești. Un fel de a insinua că Mihai al lui o depășea cu o lungime pe Sturdzoaică. Mihai a fost atașat cultural al țării la Bratislava, din 1941 pînă în 1945, în perioada primei independențe a Slovaciei. Înainte

“După ce a observat în intimitate această pereche, ea septuagenară, el octogenar, Sandra, obișnuită cu părinții și bunicii, despărțiți de zeci de ani, văzîndu-i cît de prevenitori și drăguți erau unul cu altul, a venit într-o zi la mine să-mi zică, uimită și admirativă: Să știi că ei se iubesc!”

de '39, apucase să participe la congrese internaționale, bunăoară la Praga, unde-l cunoscuse pe marele

la Fof și la Mihai în casă, acesta din urmă ușurîndu-mi recăpătarea hîrtiilor mele de naționalitate. Timp de

cîteva săptămîni a venit să petreacă cu noi și nepoată-mea Sandra, din America, de 24 de ani. După ce a observat în intimitate această pereche, ea septuagenară, el octogenar, Sandra, obișnuită cu părinții și bunicii, despărțiți de zeci de ani, văzîndu-i cît de prevenitori și drăguți erau unul cu altul, a venit într-o zi la mine să-mi zică, uimită și admirativă: „Să știi că ei se iubesc!” Mai sînt și minuni pe lumea asta.

Cînd a împlinit 90 de ani, succesoarea Academiei Republicii Socialiste România a catadicsit să-l numească membru corespondent, sau așa ceva. Îndemnat de nevas-tă-sa, a acceptat, ca să le mai pice o pomană de un milion vechi (o sută de lei noi) pe lună.

A patra pereche mixtă pe care am cunoscut-o e cea a fiicei renumitului cărturar ardelean Zenovie Pîclișanu, cu inginerul petrolist Ion (Johnny) Miclescu, din vechea familie boierească moldoveană. Întrucît el s-a refugiat în Grecia, iar ea în Africa, nu ne-am întîlnit decît odată pensionari amîndoi la Paris. Perechea – după cîte știu – a trăit în armonie. El a murit acum trei sau patru ani. Dacă-i evoc aici e fiindcă mă împrietenisem cu fratele ei, Zenovie Pîclișanu junior, simpatic tînăr medic ce ne-a fost de mare ajutor cînd eu eram secretar general al Comitetului de Asistență al Refugiaților Români (CAROMAN). El se avea bine – probabil chiar foarte bine, că avea cheile apartamentului ei! – cu o doctoriță șefă de serviciu într-un mare spital parizian. De cîte ori aveam un biet refugiat bolnav, fără bani, fără asigurare socială și uneori chiar fără hîrtii în regulă, ne adresam lui Pîclișanu și mintenaș îi găsea loc în serviciile doamnei doctor. Din păcate, după vreo doi ani a plecat, cu o coloană sanitară, în Africa Ecuatorială Franceză. Cînd s-a întors, după un an, mi-a povestit cam cum îi fusese aventura acolo. Mi-a spus, între altele, că cumpărase două fetișcane de fo 15 ani. Îi zic: „Două? De ce două?” Zice: „Ca să nu se plictisească! Stăteau

© Ovidiu Panighiant & Superfaber

de trîncăneau toată ziua la ușa cortului. Cînd mă întorceam seara, chemam pe una, sau pe cealaltă, sau pe amîndouă...”

ca mea saheliană era altă Africă, cu musulmani habotnici. De aș fi îndrăznit să mă ating de nevasta sau de fiica unui ștab de acolo, ori

“Mi-a spus, între altele, că cumpărase două fetișcane de fo 15 ani. Îi zic: Două? De ce două? Zice: „Ca să nu se plictisească! Stăteau de trîncăneau toată ziua la ușa cortului. Cînd mă întorceam seara, chemam pe una, sau pe cealaltă, sau pe amîndouă...”

Mă întreb acum: cînd am plecat și eu în Africa, după cîteva ani, dacă nu cumva imaginea fetelor de la ușa cortului nu era ascunsă pe undeva în creierul meu. Dar, ghinion, Afri-

mi făceau de petrecanie, ori, în cel mai bun caz, primeam a doua zi bilet de avion retur Paris. Așa că, pentru mine, visul cu fata la ușa cortului a rămas un fel de fata morgana. ■

VĂ
AVERTIZĂM

18

URMEAZĂ IMAGINI
ȘOCANTE

o imagine care demonstrează că relația dintre PSD și PD-L devine tot mai strânsă cu ușa

**După ce a transformat Bucureștiul
ELENA UDREA A DECIS SĂ IA ȘI PROBLEMA**

**în Techirghiol
NUDIȘTILOR ÎN MÎNĂ**

●● Într-o întâlnire informală cu nudiștii, Elena Udrea a luat contact cu principalele probleme cu care se confruntă această categorie socială.

●● Anual, ne pleacă din țară cel puțin 5-6 mii de nudiști.

●● Această categorie este una dintre cele mai expuse.

●● Promițându-le că se va apleca serios asupra problemei lor, Elena Udrea le-a propus organizarea cât mai curînd posibil a unui seminar pe tema „Nudismul încotro?”

●● Nudiștii au cerut spor de pericolozitate deoarece le intră nisip în cur.

Obținând prin pupinturism cel mai mare
Elena Udrea a demonstrat
CEA MAI TARE

buget al ministerului din toate timpurile,
încă o dată că e
DIN PARCARE

GĂETAN, *un gigolo din highlife*

STELIAN TĂNASE

(Continuare din numărul trecut)

ACTUL 11

Audierea martorilor a durat trei zile de ședințe diurne și nocturne. Publicul a umplut sala tribunalului pînă la refuz. Nici un loc nu a rămas neocupat. Uneori, președintele Curtii, Nicolae Racoviceanu, a trebuit să intervină pentru a face liniște. O serie lungă de martori s-a perindat la bară. Unii chemați de apărare, alții de reprezentantul ministerului public, procurorul Ion Zamfirescu, alții de partea civilă. Unii au spus că Găetan e băiat bun, educat, cu studii la Paris. Că este generos, om cu frica lui Dumnezeu, milos și prietenos. Că umblă de obicei – pentru a se apăra de eventuali agresori – cu un ciocan la el și purta de regulă revolver. Așadar, nu era astfel înarmat în seara tragediei pentru a o ucide pe Iosefina Leonida. Alții au spus că acuzatul nu se găsea într-o situație financiară dificilă, îi mergea bine, câștigase cu o seară înaintea dramei 80.000 de lei. Ar fi găsit să împrumute sau să ia credit în caz de nevoie, datorită reputației bune pe care o avea. Adică nu trebuia să o atace pe amanta lui, să îi ia banii din șifonier. Alții au afirmat alte lucruri, nu tocmai favorabile lui Găetan. Apropiindu-se

de 40 de ani, se simțea „ratat” și voia să dea o lovitură și să intre afaceri să se îmbogățească. Că eșuase în toate combinațiile lui comerciale. Că juca tot timpul cărți, asta era ocupația lui de bază. Cele mai tari mărturii au venit din partea doctorului Antoniu, care o primise pe victimă în clinica sa de la șosea și a descris starea în care se afla după tratamentul aplicat de Găetan. Altă depoziție a fost cea a servitoarei din strada Roma nr. 8 care l-a pus în încurcătură pe Găetan. A fost apoi cea a doamnei Margareta Pillat, în casa căreia trăia de mai mulți ani. Martora nu știa că era înșelată cu doamna Leonida pînă cînd s-a produs drama. Găetan o lovide cu telefonul în cap pe amantă în seara fatală, cînd îl amenințase că o sună pe Margareta Pillat să o anunțe că e la ea, a spus cineva. O altă depoziție care a amuțit sala a fost chiar a Iosefinei Leonida. Ea se afla în străinătate, la Paris, pentru diverse intervenții chirurgicale, după ce fusese desfigurată. Așa că a transmis în scris ce avea de spus. Sala a ascultat povestea în versiunea ei. Cum fusese atacată, lovită violent. Cum o amenințase Găetan cu revolverul, cum îi furase banii și fugise cînd a auzit pașii servitoarei. Așa nu a mai

Victima Iosefina Leonida după și înainte

avut timp să dea foc apartamentului cu sticla cu benzină pe care o avea la el. Apoi s-a citit stenograma confruntării dintre cei doi – Iosefina Leonida și Gheorghe Găetan – în timpul anchetei. Tăcere. Numai în depărtare, câte-va lovituri în țevi. Se lucra la reparația clădirii.

ACTUL 12

Încep pledoariile. Mari maștri ai barei se perindă în fața Curții, a juraților, a publicului. Începe duelul oratoric. Partea civilă, prin G. Meitani, deschide confruntarea. Îi face acuzatului un portret deloc amabil. Îi arată turpitudinile, modul de viață parazită; a tocat averea părinților, exploatează de atunci femeile, trăiește din expediente. Găetan e conștient că „nu mai e cuceritorul de altădată”. Mai trăise cu Iosefina Leonida, a părăsit-o, dar avînd nevoie de bani, s-a întors la ea momind-o cu diverse afaceri. „Găetan a încercat să spună că a comis fapta sub imperiul unei excitații provocate de raporturi sexuale anormale...” „Nici vorbă de excitație anormală (a zis și

doctorul Antoniu) cînd a fost așa de lucid încît a fost în stare să găsească ciocanul, să se servească de el, să-și intimideze victima cu revolverul, să se spele, luînd totodată și banii la plecare.” „Sînteți chemați să judecați fapta unui personaj fantastic, aproape legendar! Fantastic prin vîlva care i s-a făcut și legendar prin reputația care i s-a creat. Nu avem să ne ocupăm de faptul că Găetan e descendentul unei familii onorabile. Jucător de cărți profesionist, profitor al slăbiciunilor femeiești, cocainoman, *brasseur* de afaceri, niciodată reușite!”, zice în final. De fapt, era judecată o lume. „Cerem, în numele societății, condamnarea lui Găetan. Asasinii să se ducă la ocnă, să dea cu tîrnăcopul la sare, iar nu cu ciocanul în femei!” Final dramatic. Aici se încheie ziua. Urmează ultima zi, cînd se decide totul. Urmează o pauză.

Ca de obicei, afluență de public. Multă lume însă rămîne pe dinafară. Ziaristul de la *Universul* – 3 octombrie 1928 – notează: „Gîndindu-se că va fi o zi lungă, cei mai mulți dintre spectatori și-au adus merinde în pa-

chete și termosuri cu băuturi”. „Lumea staționează pe trotuarele din jurul Palatului de Justiție. Se întorc jurații de la masă. După fiecare jurat care trebuie să intre se strecoară cîte un monom lung de curioși. Parlamentări cu comisarii și jandarmii, înghesuială, ceartă, scandal, pînă cînd lumea rupe coloanele, invadînd sala Curții. Înăuntru, zăpușeală cumplită. Femei leșinate sînt scoase, pe brațe, afară la aer. În locul celor ce ies la orizontal altele intră vertical. Procurorul de serviciu cere prin telefon să se trimită urgent trupe de jandarmi în ajutorul acelor care au fost învinși de curiozitatea morbidă a publicului”, comentează cu ironie V.V. Stanciu în *Biblioteca marilor procese. Procesul Găetan* (pag. 10).

ACTUL 13

Apărarea vine la bară cu foarte puține atuuri în mînă. Mai întîi, Oswald Teodoreanu încearcă să șteargă proasta impresie făcută pînă în acel moment de acuzat. Procesul mergea prost pentru Găetan. Avocatul invocă atitudinea pătîritoare a presei, vădit

defavorabilă celui din boxă. Combate apoi acțiunea părții civile. Zice că Găetan nu s-a dus la victimă cu gândul să îi ia banii. Putea să îi obțină fără violență, dată fiind natura relațiilor dintre cei doi. A fost o ceartă între amânți, atît, nu o crimă cu premeditare. Cere „un verdict de largă indulgență”. Trece la bară alt avocat al apărării, Vintilă Dongoroz. Critică ordonanța definitivă făcută de judele instructor I. Stănescu pentru că alături dovezi („lovituri cauzatoare de slujire pe viață”) cu „învinuirea de tâlhărie și tentativă de omor”, nedovedite. Cere ferm un verdict care să stabilească just vinovăția clientului său. Urmează artileria grea a apărării: Aurelian Bentoiu și Hurmuz Aznavorian. Aznavorian a analizat logic faptele așa cum le vedea el, amintind și că îl cunoaște pe acuzat încă din timpul studiilor de la Paris. Dacă nu l-ar cunoaște, a spus, nu ar garanta pentru el și nu l-ar fi apărat. Scoate din ordonanța definitivă anumite contradicții între fapte, probe și acuzare și contestă că Găetan ar fi tâlhărit-o pe Iosefina Leonida. Aurelian Bentoiu amintește că de șapte luni „asistăm la comentarea zilnică a faptului ce urmează a se judeca. Litere cît mai groase, cît mai seducătoare alimentează bolnăvicioasa sete de senzațional, plăcerea sadică pentru abject și odios prin denaturarea grosolană a faptelor”. „Domnilor, procesul acesta a găsit temperatură ridicată în public și în presă.” „Publicul se aștepta cînd s-a deschis această ușă să apară un monstru apocaliptic, un exemplar din ere geologice dispărute. Decepție, a apărut o ființă debilă cu tot specificul uman în întreaga ei înfățișare, încovoiată sub greutatea unei acuzări nedrepte. Spectacol ratat!” Cere să „judecați cu moderațiune, neluînd în considerație decît ceea ce s-a dovedit în această incintă cu probe aici administrate”. Ședința de zi se închide aici, lucrurile sînt încă neclare, nedecise. Și de aceea palpitante. Publicul nu se mișcă.

ACTUL 14

Ședința de noapte se deschide la 22,30, cu intervenția procurorului I.

Zamfirescu.

El îi combate cu logica strînsă pe avocații apărării. Demonstrează faptele și arată cum s-au petrecut ele, bazat pe piesele de la dosar și pe cele spuse de martori în fața Curții. Pentru el, Găetan e vinovat de un act premeditat. Apărarea schimbă tactica și încearcă să disjunga procesul. Partea civilă se abține să intervină, dar Zamfirescu se opune. Urmează să decidă Curtea, care respinge. Apărarea ia ultimul cuvînt prin doi avocați, A. Bentoiu și I.V. Gruia. După ce pledoariile lor se încheie, președintele Curții îl întreabă solemn pe Găetan: „Acuzat, mai ai ceva de adăugat?” Degeaba s-a pregătit publicul să asculte o confesiune dramatică. Găetan se rezumă să spună sec: „Nu. Nimic!” La ora 1,00, președintele Curții, Racoviceanu, declară dezbaterile închise, dar mai întîi rezumă dezbaterile, prilej să vorbească o oră și jumătate.

În finalul recapitulării pe care o

face lucrărilor procesului, adresează juraților o listă cu cinci întrebări la care trebuie să răspundă: „1. Acuzatul Gheorghe Găetan este culpabil că, în noaptea de 25 februarie 1928, prin violență i-a răpit victimei 749.000 de lei cu cuget de a și-i însuși? 2. Avea asupra sa revolver și ciocan la comiterea acestei fapte? 3. A întrebuițat violența, amenințări, schilodiri asupra victimei? 4. A avut revolver asupra sa fără legiuită autorizare? 5. Este locul să i se acorde circumstanțe ușurătoare?”. Imediat, urmează replica apărării, care insistă pe disjungerea cauzei. Una ar fi tâlhăria, cealaltă, loviturile cauzatoare de slujire. Partea civilă nu intervine. Procurorul Zamfirescu se opune categoric disjungerii. Curtea respinge cererea apărării. La ora 3,30, jurații se retrag în camera de chibzuire, să ia o decizie. Procesul se apropie de deznodămînt.

ACTUL 15

La ora 4,00, unul dintre jurați, Gabriel Thierin, comunică ce a decis juriul. În sală, liniște absolută. Acuzatul Gheorghe Găetan s-a ridicat în picioare. La prima întrebare, răspunsul este DA. La a doua, tot DA. La a treia, DA. La a patra, DA. La a cincea întrebare, DA, adică să i se acorde acuzatului circumstanțe „ușurătoare”. Freamăt în sală, un fel de descărcare nervoasă. Președintele Curții cere liniște. Partea civilă declară că își rezumă pretențiile materiale la numai un leu despăgubiri. Procurorul Ion Zamfirescu cere aplicarea textului legii penale așa cum e prezentat în actul de acuzare. Apărarea e clar că a pierdut partida și încearcă să salveze ce se mai poate salva. Hurmuz Aznavorian cere Curții indulgență vizavi de acuzat și o „largă aplicare a circumstanțelor atenuante”. Urmează ultimul act. Nicolae Racoviceanu – care condusese cu o mână fermă procesul – și asesorii Leon Rădulescu și Ion Rosnoveanu se retrag pentru deliberări. După o jumătate de oră, fix la 4,30, se rostește sentința: „Acuzatul Gheorghe Găetan se condamnă să sufere opt ani reclusiune, să plătească suma de un leu despăgubiri victimei și să i se confişte revolverul crimei”. „Procurorul Ion Zamfirescu, în numele justiției, exprimă juraților mulțumiri pentru activitatea nobilă ce au de pus în slujba dreptății adevărate și societății”, notează *Universul*.

În termen de cinci zile, Găetan putea să ceară recurs, ceea ce a și făcut, dar fără succes. Sentința a rămas definitivă.

ACTUL 16

Adevărata concluzie a procesului a pus-o venerabilul gazetar Constantin Bacalbașa. Într-un editorial din 4 octombrie, scria: „Jurații din Ilfov aveau să judece de astă dată nu procesul unui om, ci procesul unei sisteme reprezentate printr-un om. Depravarea în creștere neîncetată, credința că prin îndrăzneală, prin cinism și prin trîndăvie te poți îmbogăți și ridica au speriat în cele din urmă vremuri partea sănătoasă a națiunii. Verdictul este un

avertisment salutar, căci este dovada că opinia publică se dezmoștește și e hotărîtă să reacționeze. Fie ca acest început să aibă urmări... Nu avem cruzimea să ne bucurăm de zdrobirea unei existențe și ne pare sincer rău că un tînăr... s-a prăbușit astfel în dezoanare. Dar totuși trebuie să ne bucurăm că după atîta nepăsare și uitare – amîndouă născătoare de corupție – a început, în sfîrșit, o sancțiune. Sancțiunea în România este nu numai necesară, dar se impune”.

Bacalbașa punctează corect miza procesului. El este autorul încă citibilei *Bucureștii de altădată*, în mai multe volume, în care descrie cu har Bucureștii din vremea regelui Carol I, *la belle époque*. La data procesului se apropia de finalul unei cariere lungi și fertile.

Era, la acea dată, cel mai cunoscut gazetar. După ce văzuse atîtea, era plin încă de speranță și rămăsese un naiv. Societatea românească nu se asana, trăia viermuiala – i-aș zice normală – a lumii moderne, pline de conflicte, de răsturnări de situație, de crize și scandaluri, de afaceri dubioase. Rubricile judiciare și polițiste, faptul divers, din presă, nu încetează pînă azi să descrie situații de acest tip care trădează condiția periferică, mizeria umană, defecte ireparabile ca lăcomia, egoismul, vanitatea, amoralismul și cinismul. Dovada: asemenea procese se vor repeta, unul mai spectaculos decît altul. De unele ne vom ocupa în episoadele următoare din cronică de moravuri a secolului XX, pentru că, firește, istoria nu se oprește aici. ■

Proletcultism.

Despre vestigiile comuniste

STATUI CÎT PENTRU UN ZOO MIC

În Ungaria, autoritățile au strîns toate statuile epocii comuniste în-tr-un fel de grădină zoologică-parc al groazei și fac bani buni cu asta. Bizonii occidentali se înghesuie să-i viziteze pe Lenin, Marx, Engels, János Kádár sau Mátyás Rákosi din piatră sau bronz.

La noi nici măcar comuniștii în plină epocă a cultului personalității nu și-au făcut prea multe statui. Schimbările de echipă de la vârful conducerii PCR din anii '50 nu au lăsat timp onor artiștilor să-i imortalizeze pe Ana Pauker, Lucrețiu Pătrășcanu sau Vasile Luca. După ce Nikita Hrușciiov a condamnat „cultul personalității”, Gheorghiu-Dej nu a avut chef să își facă un chip cioplit de mare conducător. Perioada proletcultistă s-a manifestat plenar în pictură, grafică și literatură, mai puțin în sculptură. Am încercat totuși să identificăm potențialele exponate ale unui muzeu al sculpturilor comuniste.

În 1990, a existat un avînt demolator anticomunist. Primele două victime au fost Lenin și Dr. Petru Groza.

CAP ÎN CAP

Pe 5 martie 1990, manifestanții din Piața Universității, însoțiți de o macara, l-au dat jos de pe soclu pe Lenin. Făcut din bronz de către

sculptorul Boris Caragea (metal rezultat din topirea statuii ecvestre a lui Carol I, a sculptorului croat Ivan Meštrović), el era înșurubat în Piața Presei. În aceeași zi, mulțimea l-a doborât și pe fostul premier Dr. Petru Groza, care era amplasat în fața Facultății de Medicină de lângă Eroilor. L-am cunoscut personal pe omul care le-a dat jos. Era macaragiul Gigi Gavrilescu, victimă a reperișunilor de după evenimentele de la Brașov, din 1987. Săracul, a sfîrșit rău. S-a spînzurat cîțiva ani mai tîrziu, în sediul Alianței Civice, unde era portar. A lăsat un bilet prin care spunea că e dezamăgit de clasa politică românească.

Habar nu am ce s-a întîmplat cu cele două măgăoaie de bronz imediat după ce au fost date jos. Cert e că au aterizat, nu se știe cum, la Mogoșoaia, în spatele unui zid al Palatului Brîncovenesc. Cei doi „camarazi de cauză” zac cu căpățînile lipite una de alta, ca doi siamezi dintre care Lenin e, bineînțeles, cel mai dezvoltat.

ÎI PUȚEAU PICIOARELE

Un alt monument exilat, ba chiar de două ori, a fost statuia Ostașului sovietic. Făcută de Constantin Baraschi, un favorit al regimului, ea era foarte înaltă, „eliberatorul” fiind cocoțat pe un fel de par. Păstorel Teodoreanu a scris despre ea o epigramă, din care rezulta că soldatul rus era la o asemenea înălțime fiindcă îi puteau picioarele, nu fiindcă îl iubeau popoarele. Inițial a fost pus la loc de cinste, fix în Piața Victoriei.

LUPTA PENTRU NEINTERNARE A POPORULUI ROMÂN

**LOCURI CU
TAXĂ**

C. PĂTRĂȘCAN.

**“Deși s-au scumpit
toate, pentru români
mama rămîne cea mai
scumpă.”**

Adrian Copilul Minune

Ce treabă are banana CU „THE GREAT AMERICAN ART”

Andy Warhol

Beggars Banquet-ul Rolling Stoneșilor, *Sgt. Pepper*-ul Beatleșilor sau *Surrealistic Pillow* al celor de la Jefferson Airplane. Iată câteva dintre simbolurile exploziei de prafuri albe din America anilor '60 și ale pastilelor colorate, condimentate cu o spumă de lecturi de bibliotecă de cartier, trecute prin sistemele filosofico-mistice ale unor guru ai epocii și ridicate la rang de acte de cultură numai bune pentru patrimoniul universal de măcelul din Vietnam. Explozia asta de genii pe centimetru pătrat era însă doar la suprafață. Casele de producție, marile centre de expoziții și editurile scoteau pe piață în acea perioadă exact ceea „ce-l interesa pe popor”. După acest sistem, din punct de vedere ideologic-artistic, *Sexy Brăileanca* i-a avut drept precursori pe Jim Morrison și Jimi Hendrix, produse cerute la un anumit moment de o piață definită de anumite caracteristici și un anume portret de consumator.

În acest timp, în underground-ul din New York, un grup de băieți simpatici își puse-se în minte, nici mai mult, nici mai puțin, decât să refacă marea cultură americană,

aia din timpul lui Walt Whitman și Gershwin, dar updatată la epoca drogurilor. Ce-i drept, nu despre muzică simfonică și poezii lungi și patriotice era vorba aici. Reuniți sub titulatura Fluxus, o combinație între câteva principii estetice dadaiste și altele preluate direct din teoria compozitorului american John Cage, acești tineri și nebuni organizau un soi de cenacluri literare, definite în jurul unor reguli mai mult sau mai puțin stricte. La Monte Young, una dintre figurile marcante ale acelor ani, organiza periodic *Theater of Eternal Music*, în care un grup constant de muzicieni interpreta bucăți ce ajungeau și pînă la 30 de minute constînd într-o singură linie melodică cu doar una sau două variații. Expoziții de artă contemporană, organizate de compozitorul George Brecht, erau puse la cale sub principiul „Cea mai mică unitate a unei situații artistice posibile”, iar Andy Warhol își definitiva celebra teorie a celor „15 minute de celebritate” printr-o serie de concerte înșoțite, în fundal, de proiecția unor filme personale, prezentate ca opere de artă, în fapt exerciții naive cu

La Monte Young

Delmore Schwartz

Velvet Underground

iz pornografic.

În teorie, mișcarea Fluxus s-a definit prin patru principii, preluate din mișcarea dadaistă și modificate prin teoriile media ale epocii: „Fluxus este o atitudine, nu o mișcare”, „Fluxus este inter-media; organizatorii sunt interesați de modul în care diverse mijloace media interacționează în momentul în care sunt combinate”, „Lucrările Fluxus sunt simple și scurte” și „Umorul este o caracteristică esențială a mișcării”.

Puțini ar fi putut anticipa că din ghiveciul ăsta filosofico-mediatic, alcătuit din „personalități” care de care mai școlite în ale artei de mare rang, ar fi putut rezulta ceva cu adevărat semnificativ. Totul a început ca o întâmplare. Unul dintre ansamblurile artistice alcătuite de Andy Warhol, alcătuit, printre alții, din John Cale și Lou Reed, avea să scoată, peste numai un an, *Velvet Underground*, cu o banană pe post de copertă, punctul maxim al mișcării Fluxus, considerat astăzi probabil cel mai important, măcar cultural, album de muzică comercială produs vreodată în America.

Cîteva elemente de background. Lou Reed fusese școlit și era prieten la cataramă cu Delmore Schwartz, probabil ultimul poet semnificativ pe care l-a dat America de la Whitman încoace, iar visul său era să aducă în muzica comercială „The Great American Culture”. Așa se face că pe *Velvet Underground* se aud versuri despre lucruri interzise pînă la acel moment,

nu iubiturile cu iz de șerbet ale lui Elvis sau cîntecele despre partide de amor în compania unor femei grase ale celor de la Rolling Stones, ci heroina, sado-masochismul, instrucțiuni despre cum să-ți procuri droguri sau poeme ce se întindeau în melodii de peste 15 minute.

Nici John Cale nu a stat chiar de pomană. Educat de La Monte Young și John Cage, și-a mutat corzile de la chitară pe vioară, inversîndu-le, într-un sunet ce mimează, pe alocuri, spargerea colecției de bibelouri a bunicii. Primul album urma să fie produs de Andy Warhol și, în lipsa oricărui single și a evitării publicității, a rămas îngropat ani buni în analele mișcării Fluxus.

Turneul care a urmat a fost alcătuit, după sistemul Andy Warhol, din „performance”-uri ce nu se întindeau pe mai mult de jumătate de oră. Muzica era completată de aceleași filmulețe cretinoide ale mentorului proiectate în fundal, după sistemul „Muzica e bună, dar mai degrabă ca pentru un soundtrack”. Velvet Underground au lichidat conturile după numai trei ani, perioadă în care, în America, topurile era dominate de Tom Jones. Nico, vocalista folosită ocazional pe primul album, a scos o suită de trei producții muzicale ce aveau să inițieze curentul goth. A murit în 1988, într-un accident stupid de bicicletă. Lou Reed și John Cale trăiesc și astăzi și compun muzică bună. Mișcarea Fluxus nu mai există de ani buni, fiind, din cînd în cînd, amintită în vreun manual de istoria artei contemporane. ■

Fluxus

John Cale

Un prim-ministru care deși nu a făcut mare brînză a prins ceva cheag

a îndrăznit să le ceară oierilor să devină persoane fizice autorizate

Dacă ciobanii vor deveni persoane fizice autorizate, atunci:

- șoferii vor ajunge persoane fizice motorizate
- bătrînii vor ajunge persoane fizice anchilozate
- tuberculoșii vor ajunge persoane fizice autorizate
- preoții vor ajunge persoane mistice autorizate
- psihologii vor ajunge persoane psihice autorizate
- pădurarii vor ajunge persoane silvice autorizate
- chimiștii vor deveni persoane chimice autorizate
- poeții vor deveni persoane lirice autorizate

Jurnal *secret*

ALEX ȘTEFĂNESCU

1 februarie 2009.

Sînt în drum spre Oradea, într-o mașină condusă

de un șofer tînăr. Vorbește necontenit, despre grătarul pe care l-a făcut cu o zi înainte, împreună cu prietenii lui, în fața blocului, despre manelele pe care le-au ascultat cu toții la un casetofon dat la maximum, despre cum au protestat vecinii – un „gabor” și o „babă nebună” –, cerîndu-le să facă liniște, despre cum au dat casetofonul mai încet doar cu foarte puțin, despre cum au discutat apoi despre fotbal pînă la două noaptea, despre cum s-au certat, despre cum s-au împăcat... Simt că amețesc. Și încep să mă doară capul. În zadar văd munți acoperiți de zăpadă pînă departe în zare. În zadar strălucește soarele. Îl rog pe șofer să tacă, explicîndu-i că trebuie să țîn la Oradea o conferință și că vreau să-mi fac ordine în idei. Tace brusc, ca electrocutat. Se uită îndrîjit înainte și, din cînd în cînd, în oglinda retrovizoare din interior, ca să mă examineze fugitiv. Tace cu dinții strînși. După două ore,

îmi spune deznădăjduit:

– Nu vă supărați, nu mai pot!

Și începe din nou să vorbească, dezlănțuit.

2 februarie 2009. Aici, la Oradea, sînt președinte de onoare al Olimpiadei de Limba și Literatura Română pe țară. La deschiderea Olimpiadei, în sala de spectacole a Casei de Cultură, se află trei sute și ceva de elevi (băieți, dar mai ales fete) cu figuri inteligente. Le spun de ce merită să se ocupe de literatură și în viitor, după terminarea liceului.

– Cititul îi face pe oameni mai frumoși. Nu numai sufletește, ci și la înfățișare. Dacă ieșim acum cu toții pe stradă și ne uităm la trecători, eu pot să vă spun despre fiecare dintre ei, doar după cum arată, dacă citește sau nu. Cei care citesc au figuri armonioase, iluminate. Cei care nu citesc sînt urîți foc, ca niște urangutani.

Iată cazul meu. Am citit mii de cărți, de-a lungul vieții, și am devenit extraordinar de frumos. Dar a fost de ajuns să fac douăsprezece ore, cu

mașina, de la București la Oradea, timp în care n-am citit, și iată ce prost arăt acum!

Sînt sigur că i-am convins cu această istorie fantezistă (nu chiar cu totul fantezistă) că pasiunea lor pentru cărți are îndreptățire, mai mult decît dacă le-aș fi vorbit despre funcția cognitivă și formativă a literaturii. După întîlnire, mulți dintre ei au vrut să se fotografieze cu mine. Exact ca în visurile mele (secrete), tinere de 17-18 ani, frumoase, așteptau, nerăbdătoare, să le vină rîndul la fotografiat. Le-am spus cu umor: „Iau o taxă de un leu pentru fiecare fotografie”. O fată, cu și mai mult umor, a scos o bancnotă de zece lei și a explicat pe tonul cuiva care face o afacere serioasă: „Vreau poze cu dumneavoastră de zece lei!”

3 februarie 2009. Sînt, împreună cu elevii de la Olimpiadă, la Peștera Urșilor. Mă impresionează ceea ce ne spune ghidul, că stalactitele și stalagmitele cresc, prin însumarea unor depuneri lente, cu cîte un centimetru cub în douăzeci de ani (uneori în și

mai mult timp, pînă la o sută de ani, depinde de cantitatea de calcar – infimezimală – din fiecare picătură de apă căzută din tavanul peșterii). Formele care au luat naștere în mii de ani par rodul unei imaginații exuberante sau tenebroase. Unele „sa-

șurarea de fantasme de calcar! Dacă toți tinerii din România ar fi ca ei, aș muri (atunci cînd aș muri) împăcat.

8 februarie 2009. Înainte de 1989, februarie era *Luna cărții la sate*. Scriitori și activiști de partid, editori și

“Dacă ieșim acum cu toții pe stradă și ne uităm la trecători, eu pot să vă spun despre fiecare dintre ei, doar după cum arată, dacă citește sau nu.”

loane” seamănă cu interioarele unor palate împărătești, cu figuri de sfinți bătrîni și cu candelabre feerice. Altele te îngrozesc, ca măștile grotești dintr-un coșmar. Dar eu nu mă uit la acest spectacol. Îi privesc, fascinat, pe tinerii din jur. Ce frumoși sînt! Se confirmă teoria mea. Și ce figuri iluminate au, în timp ce admiră desfă-

ziariști, librari și uneori și cîte un actor, invitat ca să citească sătenilor cîte un fragment dintr-un volum recent apărut, luau drumul satelor (de unde se întorceau cu prețioase pachete de carne și brînză). Îmi aduc aminte cum s-a desfășurat unica mea participare la *Luna cărții la sate*. Era în februarie 1972, aveam douăzeci și

© Antonio Rodrigues - Svet

prin birouri (era o sală relativ mică, nu sala de spectacole). Nu mai țin minte ce s-a spus. Dar îmi aduc aminte ce nedumeriți erau țăranii când poetul își declama cu emfază versurile din care nimeni (nici măcar eu, criticul literar) nu înțelegea nimic. Se uitau la el ca la un popîndău ieșit pe neașteptate din pământ, în timp ce ei s-ar fi aflat la prășit. Trăsнитеle combinații de cuvinte, deși indescifrabile, nu îi plictiseau, ci îi uimeau neconținut și îi făceau să aibă o mină gravă, de filozofi.

Mai rău a fost când a început să citească prozatorul un fragment de roman, despre stări sufletești abisale, descrise în fraze arborescente. Țăranii și-au pierdut repede curiozitatea. După un timp, pe unii i-a cuprins somnul. Își țineau bărbia cu mâna, dar în zadar. Tresăreau speriați când adormeau și încercau din răspuțeri, în zadar, să rămână treji. Prozatorului nu îi era deloc milă de ei. Neavînd parte de audiență în lumea literară, simțea nevoia să-și ia revanșa aici, pe seama unui public inocent și docil.

Am roșit pentru el. L-a chinuit, ca pe hoții de cai, mai bine de o oră, pînă la istovire. A urmat o masă festivă, oferită de un țăran mai înstărit, acasă la el. Acolo am remarcat – și n-am uitat nici pînă azi – cum mînceau activiștii. Nu arătau deloc că se bucură de bunătățile scoase la iveală, de gazdă, cu generozitate. Mînceau încrunțați, stînd în picioare. Aveau aerul că îndeplinesc o obligație, din devotament față de partidul comunist. Eu, lipsit de experiență, am reacționat entuziast la aducerea fiecărui fel de mîncare. Am lăudat piinea caldă scoasă atunci din cuptor, am lăudat vinul roșu extras cu furtunul din butoiul din pivniță. Și am mai și trîntit o glumă care i-afăcut pe toți să încremenească (fără ca eu să înțeleg de ce). Am spus: „Dacă știam că se mîncă așa de bine, aș fi participat de multe ori pînă acum la *Luna cărții la sate*”.

Urmarea: a doua zi am fost chemat la Comitetul Județean Constanța al PCR și certat aspru pentru denigrarea activității de culturalizare a maselor desfășurate de partidul comunist. ■

patru de ani și jumătate și lucram ca redactor la revista *Tomis* din Constanța. În martie urma să plec în armată. Ca redactor al revistei *Tomis*, am fost cooptat într-un grup de scriitori și activiști care avea „sarcina” să participe la o întîlnire cu cititorii într-un sat (din păcate, nu-mi aduc aminte numele satului, sînt originar din Bucovina, iar toponimele din Dobrogea mi s-au părut întotdeauna ciudate și greu de memorat: Topraisar, Cobadin etc.). Într-o dimineață geroasă, ne-am suit cu toții într-un microbuz de la „gospodăria de partid” și „ne-am deplasat” în comuna în cauză. Ne-am oprit întîi la Primărie („consiliul comunal”), unde am fost primiți cu țuică fiartă. Apoi ne-am mutat la căminul cultural, într-o sală neîncălzită, în care se vedeau aburii respirației ieșindu-ne din gură la fiecare cuvînt rostit. Scriitorii din grup

erau un poet excentric, autor al unor versuri alambicate și ininteligibile, pline de cuvinte scrise cu majuscule, și un prozator ambițios, cu mult temperament, atras de analiză psihologică (amîndoi – scriitori lipsiți de cine știe ce talent, dar oameni pitorești și plăcuți; din păcate, nu mai sînt azi în viață). Eu, în calitate de tînăr critic literar, trebuia să-i prezint publicului. Am luat loc toți trei la „prezidiu”, flancați de un activist de la secția de propagandă a Comitetului Județean al PCR și de altul de la Comitetul de Cultură. La aceeași masă s-a așezat și primarul comunei.

Publicul era format din cincisprezece-șaisprezece țărani oboșiți de muncă și îmbrăcați gros (cu sumane grele și căciuli – bărbații, cu cojoace și basmale de lînă aspră – femeile). Stăteau tăcuți și respectuoși în scaunele desperecheate aduse de

Cum să te ferești de răceală și gripă

1. Pentru a vă păstra sănătatea, primul aspect pe care trebuie să îl aveți în vedere este o alimentație echilibrată. Puteți mânca liniștit alimente compacte precum șaorma, hamburgeri, pizza și alte produse pe care le găsiți la fast-food-ul din colț care oferă un raport calitate-preț echilibrat. Alimentați numai cu benzină fără plumb și mergeți lunar să vă echilibrați jantele la mașină, consumați alimente care au stat la căldură sau în contact cu insectele, că doar musca e izvor de sănătate.

2. Evitați contactul cu persoane care ar putea fi bolnave. Este recomandat să nu aveți nici un fel de relații intime, deoarece riscul de a contacta o gripă de la o altă persoană este foarte mare în acest caz. Oricât de atrăgătoare ar fi tipa este recomandat să refuzați, întrucât sănătatea e mai bună decât toate. De asemenea, evitați mediile în care clienții sînt tratați cu răceală, la medic, în administrația publică etc.

3. Pentru a vă menține un tonus bun, consumați

multe lichide. Spălați-vă cît mai des pe mîini cu săpun lichid, modificați instalația de frînare a mașinii pentru a consuma lichid de frînă și schimbați lichidul de răcire. Mergeți în magazine pentru a profita de lichidările de stoc, dar păstrați ceva lichidități și pentru băutură.

4. Autosugestia este un aspect demn de luat în seamă pentru a vă menține sănătos. Consumați alcool cît mai des pentru a vă da ocazia să ciocniți un pahar. Nu uitați să vă urați „Sănătate! Noroc!” de fiecare dată. Vă puteți folosi imaginația pentru a crea diverse infuzii de plante sau medicamente pentru a bea în sănătatea dumneavoastră. Evitați totuși să ajungeți la răcoare.

5. În cazul în care deja v-ați îmbolnăvit, ieșiți din casă și stați cît mai mult în frig, temperaturile scăzute omoară microbii. Spălați geamurile cu apă rece, pentru că unde nu intră soarele pe geam intră doctorul pe ușă și costă mai mult. De asemenea, cumpărați pui congelată și învățați-i să zboare, doar pui pe pui de guturai se scoate. ■

Dureri de Cape Town

IONUȚ SENDROIU

dea seama atunci? Stefano și Robert se țineau pe picioare destul cît să mai bea ceva, indiferent unde.

Ne-am urcat în mașina lui Neil, o Toyota Corolla, și am demarat. Să închiriezi o astfel de mașină în Cape Town era o nimica toată: echivalentul a 15 \$ pe zi. Pentru banii ăștia, în București nu închiriezi nici măcar o Dacia cu motor pe folie, vorba lui Paraziții. Robert s-a urcat în față, lângă Neil, eu cu Stefano, în spate. Mașina avea cutie automată, așa că Neil nu a trebuit să-și țină prea mult timp mîna pe schimbător, ci direct pe genunchiul lui Robert. Robert era însă mult prea ocupat să-și aprindă o țigară, cu o brichetă care nu-l mai asculta.

Am ajuns în centrul financiar al Cape Town-ului. Străzi care se întretaie în unghi drept, flancate de clădiri de beton și sticlă cu 20-30 de etaje. Totul pare tăiat cu laserul. După cîteva intersecții gen caiet de

matematică, am ieșit dintre zgîrie-nori și ne-am blocat într-un fluviu de mașini. Intrasem pe Long Street, una dintre cele mai fierbinți străzi de pe planetă.

(Continuare din numărul trecut)

matematică, am ieșit dintre zgîrie-nori și ne-am blocat într-un fluviu de mașini. Intrasem pe Long Street, una dintre cele mai fierbinți străzi de pe planetă.

LONG STREET

Imaginați-vă Vama Veche, într-o sîmbătă seară de iulie, teleportată direct în centrul New York-ului. Prin comparație cu Long Street, Cartierul Roșu din Amsterdam pare o mănăstire de maici.

Nu se putea înainta decît în ritm de centimetri pe minut, claxonînd continuu. Grupuri de oameni în diferite culori și stadii de beție traversau nonșalant printre mașini, în drum spre următorul bar. Fete frumoase, elegant îmbrăcate, vomitau la colț de stradă. Prostituate negre, ca niște sculpturi de cauciuc, se unduiau lasciv lîngă intrările cluburilor. Explozia de culori, de lumină și de muzică îți făcea creierul să fiarbă. De o parte și de alta a străzii erau clădiri vechi, în stil colonial, amenajate ca restaurante sau cluburi. Terasese etajate, pe un fel de balcoane uriașe, înconjurau clădirile ca niște centuri.

La clubul Zula, un trombon luminos pulsa pe perete în sunetul bașilor. Pe terasa-balcon de la etajul întîi, un negru de vreo doi metri dansa cu o blondă pe umeri. Părea suedeză, după lungimea picioarelor. Tipa rîdea, bînd direct dintr-o sticlă de șampanie, pe care o agita deasupra capului. Jumătate din băutura i se scurgea pe față și pe gît, iar

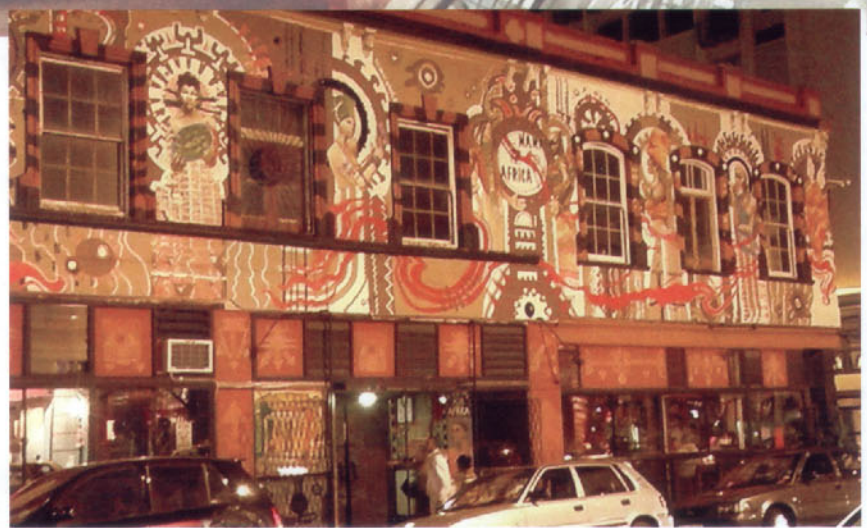
Long Street, cea mai „fierbinte” stradă din Cape Town. De fapt, una dintre cele mai fierbinți din lume, după unii cunoscători...

rochia era deja flească. Din cînd în cînd, negrul dădea capul pe spate și deschidea gura, iar ea îi turna cîte o porție generoasă.

MAMA AFRICA

Clădirea următoare era acoperită, de sus pînă jos, în graffiti. Se numea Mama Africa. Dinăuntru se auzea un sunet disperat de saxofon, urmărit de un bubuit sălbatic de tobe. Parcă era o femeie care țipa, fugărită de douăzeci de băștinași hotărîți să o violeze. Saxofonul a tăcut brusc și a intrat un instrument tradițional ce scotea un sunet ca de gemete. Ritmul tobelor a devenit infernal. Mi s-a făcut pielea găinii. Dacă nu intram în clubul ăla atunci, cred aș fi murit de curiozitate în secunda următoare.

– Neil, coborîm aici, am zis și am deschis portiera. Mașina abia înain-

Clubul Mama Africa, pe afară.

ta, oricum.

– Căcat! s-a întors Neil, am hotărît să mergem în Bronx. Ajungem în 15 minute.

– Bună idee, Doc, hai să bem ceva aici! Robert a deschis larg ușa și a ieșit clătîinîndu-se.

Neil a mai înaintat cîtiva metri,

apoi a oprit și a coborît și el, trîntind portiera. Oricum nu era singura mașină oprită direct pe carosabil. În București ar fi fost probabil linșat, dar aici nu a primit decît vreo duzină de înjurături, în 4-5 limbi diferite. Ca să se trezească, Stefano începuse și el să înjure în italiană.

Mama Africa și pe dinăuntru.

Intrarea era 20 rand, adică ceva gen un euro și jumătate. Bodyguardul stătea de palavre cu două mulate, focoase de-ți tăiau respirația.

Așa cum mă așteptam, înăuntru era nebunie. Pe scena care domina ringul de dans erau șase tipi, cinci negri și – culmea! – un alb, incredibil de tineri, lucind de transpirație, care loveau tobele cu o asemenea frecvență că abia le mai puteai vedea mâinile. Saxofonistul era în maiou, acoperit de o peliculă de sudoare. Venele de pe gât erau umflate ca niște cabluri de reșou.

Robert s-a repezit la singura masă liberă, pe care a ochit-o undeva lângă bar. Era, bineînțeles, masa cu eticheta NO SMOKERS, care bănuiesc că nu mai conta deloc. Stefano și Neil s-au strecurat după el, în timp ce eu am pornit, ca hipnotizat, spre scenă.

O negresă, cu buclele înghesuite într-o fustă de blugi vicios de scurtă și de mulată, a urcat pe scenă. Ritmul tobelor a devenit prevestitor de

Din păcate, fotografiile nu au sonor.

furtună. Furtună hormonală. Negresa și-a ridicat tricoul pînă sub țîțe și l-a înnodat. Saxofonistul a luat microfonul.

– Hei, e timpul să încingem un pic atmosfera, nu? Joy, aici lângă mine, o să vă învețe cîțiva pași de dans. Este

un dans tradițional Zulu, foarte simplu și... aaa... destul de sexy. Pentru început, doar priviți-o pe Joy.

Nu era chiar așa de ușor s-o privești pe Joy. Pînă una-alta, eu nu reușeam să-i privesc decît fundul. Joy marca ritmul sacadat al

Sandy, din Sierra Leone. Văzîndu-i decolteul, Robert a ajuns la concluzia că a băut prea mult.

tobelor cu mișcări ale buclilor de sus în jos. Violenta mișcării creștea cu fiecare bătaie, coborînd talia fustei tot mai mult. După fiecare bubuitură se mai dezveleau cîtiva cm² de piele. Pe buca stîngă era un tatuaj auriu cu... imediat vă spun... cu un cap de panteră.

– Gata, băieți, e suficient! Joy a strîns la loc cureaua, cu o mișcare dibace. Talia fustei a rămas așa, pînă la jumătatea feselor. Teoretic, puteai să îi faci o injecție fără probleme. Teoretic!

Apoi a început „lecția de dans”. Nu intru în detalii, ideea de bază era balansul: fata din bazin, băiatul din umeri, apropiindu-se ritmic la cîtiva centimetri, fără să se atingă, după care se îndepărtau. Ritmic însemnînd versiunea africană a noțiunii.

Senzația era nu că Joy își mișca fundul în ritmul tobelor, ci parcă muzica însăși era produsă de buclile ei. Lîngă mine, în momentul ăla, era un cuplu de turiști asiatici, ușor

tomnatici. Ea, mică, slăbuță, făcea poze, el zîmbea cu stoicism, reze-mat de perete, ținînd în mîna dreaptă berea lui, în stînga, Martini-ul ei. De antebrațul drept avea agățată o umbrelă. Cînd saxofonistul ne-a spus să dansăm, japoneza s-a conformat imediat. A atîrnat camera foto de gîtul dumnealui, apoi s-a postat în fața mea, încercînd să imite mișcările din bazin ale lui Joy. Era ca și cum Mit-zura Arghezi ar încerca s-o imite pe Tina Turner.

Tocmai mă gîndeam să mă întorc la masă, cînd micuța asiatică mi-a dispărut brusc din raza vizuală, izbită ca din întîmplare de un șold hotărît. Proprietara șoldului se numea Sandy și era din Sierra Leone.

MAMA LEONE

Doamne, ce țîțe avea! Erau expuse într-un decolteu cu care ar fi putut bloca traficul oriunde în lume doar trăgînd aer în piept. Dacă ridica umărul drept, sfîrcul drept ieșea din

sutien. Cînd lăsa umărul la loc, sfîrcul dispărea, dar în secunda următoare ridica umărul stîng, că doar nu era fraieră. Efectul era amețitor.

Ochelarii mi s-au aburit înainte ca ritmul tobelor să ajungă la apogeu. Sandy dansa în transă, parcă era o pasăre exotică în timpul unui ritual nupțial. Mă rog, o pasăre cu țîțe...

M-am retras să-mi iau o bere.

– Ce faci, nu mai dansezi cu mine?

– Glumești? Dacă nu beau o bere acum, mă descompun!

– Ai cam transpirat, într-adevăr, a zîmbit ea. „Transpirat” era un eufemism. Eram flească.

Am condus-o la noi la masă și am invitat-o să se așeze lîngă Stefano. Robert plecase pe ringul de dans, iar Neil îl mîngîia pe italian pe față, explicîndu-i ce bine i-ar sta dacă și-ar pune un piercing aici, un inel acolo... Și un tatuaj cu un colibri mic-mic, uite, aici, pe gît, lîngă lobul urechii.

M-am dus la bar, să comand

Un fel de fast food cu mâncare tradițională africană, amenajat direct pe trotuarul din Long Street. În timp ce făceam poza asta, cineva mi-a furat telefonul mobil.

băuturile. Sandy a vrut o Savanna, un fel de cidru local.

Apariția negresei l-a lăsat pe Neil cu mîinile în aer. După ce a reușit să-și ridice ochii din decolteul ei, Stefano i-a șoptit ceva la ureche. Sandy i-a arătat cifra 10, cu degetele ambelor mîini. Apoi s-au ridicat amîndoi și au plecat spre toaletă.

– Dottore, ce înseamnă „ten bucks”? m-a întreat Stefano, în italiană, cînd a trecut pe lîngă bar.

– Zece parai. Lasă-i o bancnotă de 10 euro.

Buda pentru doamne din Mama Africa avea pe tot peretele un graffiti cu o mulțră senzuală care mușca voluptuos dintr-un copan de pui. De pui de struț, cred.

– Oho! Amicul tău italian are chef de distracție în seara asta! Saxofonistul mi-a zîmbit complice. Era și el la bar, tocmai lua o pauză de țigară și gin tonic. Am fost într-un turneu în Italia, anu' trecut. Hai să-i facem o surpriză!

Am ciocnit paharele, și-a strivit țigara în scrumieră și a pornit spre scenă.

Mamma Mia!

A dus saxofonul la gură și a început „Notti magiche”, vrăjeala aia liricoidă cîntată de Gianna Nannini. Băieții de la percuție l-au ascultat preț de cîteva secunde, apoi au început să lovească în instrumente după cum simțeau ei că trebuie prelucrată piesa. Un timp, s-au ținut după saxofon, apoi și-au impus ritmul. Cînd Joy a luat microfonul, tot clubul era deja în picioare.

– Notti maaaaagiche... inse-gueeeeendo un goal... Versurile italienești, cîntate cu accent Afrikaans și cu vocea ei gravă, sunau absolut delicios.

Nu a mai apucat al treilea vers, că ușa de la budă s-a izbit de perete. Stefano s-a năpustit afară, încheindu-se la șliț și cîntînd cu patos:

– Sooooootto il cielo...

Din trei pași a fost pe scenă, lîngă

Joy, la timp pentru a termina refrenul în duet:

– Di un'estaaaaatee italiaaaa-na-na-na-naaaaaa...

Publicul aplauda, percuționiștii rîdeau cu lacrimi. Stefano, în lumina reflectoarelor, și-a luat rolul în serios. A început următoarea strofă cu ochii închiși și cu mîna pe inimă. Probabil se credea Pavarotti:

– Eeee negli oooooocchi tuooooi, voglia di vincereeeeeee! aici Joy a cedat și a început și ea să rîdă...

Decolteul lui Sandy a reapărut lîngă mine. Părea cam ofțicată. l-am oferit o țigară.

– Sandy, dacă a uitat să îți dea banii, nu-ți face probleme, i-am zis. O să vorbesc eu cu el.

– Rahat! Nu e vorba de bani. Mi-a dat banii. Chestia este că, în ziua de azi, nu mai poți avea deloc încredere în bărbați. Nici măcar atunci cînd îți promit o muie...

Mda, nasoală concluzie, într-adevăr! ■

De foame românii au început să vadă **FARFURII ZBURĂTOARE**

Expertiza e sustenabila

●● Pe la începutul anilor '90, nu exista politician care să nu scoată pe goarnă că „implementează” diverse treburi. Mi-l aduc aminte pe expiratul Petre Roman cum tot implementa, cu ajutorul „oamenilor de bine”, diverse treburi. Lumea vorbea despre „marasm” și „reindecări”.

În perioada de după 1989 au apărut și au dispărut tot felul de barbarisme-parazit verbal care se transmiteau ca o epidemie de gîlci de-a lungul și de-a latul clasei politice.

În ultimii ani, toată floarea cea vestită, de la președinte la opincă de partid, zice „expertiză” în loc de experiență sau folosește aiurea cuvîntul „sustenabil”.

Acum vreo opt ani, ajunsesem redactor-șef la o revistă cu și despre țigani, care nu a apărut niciodată. Făceam angajări și m-am trezit cu doi romi proveniți de la o asociație non-guvernamentală, care mi-au spus „la-ne pe noi, fiindcă avem expertiză cu țigani”. Le-am răspuns „Ba nu, fiindcă folosiți cuvinte aiurea!”. Acum îmi dau seama că nu ar fi trebuit să-i iau în echipa revistei nici pe jumătate dintre actualii politicieni teleaști. Probabil că propoziția „are expertiză” a apărut în mediul non-guvernamental și semnifica inițial că un cetățean a fost verificat, testat. Ea a ajuns însă echivalentă cu „are experiență” și e spusă anapoda cu cele mai variate ocazii. L-am auzit pe intelectualul Marian Opreșan care voia miniștri „meseriași, cu expertiză”, dar și pe fostul ministru al Culturii Adrian Iorgulescu băngănind într-o emisiune TV că a promovat oameni „cu expertiză mare” în minister.

Sustenabil e un cuvînt nou intrat în limbă, provenit din engleză. Nu

este în DEX. El înseamnă în limba de origine ceva ce poate fi susținut sau îndurat. El a căpătat însă în discursul politic o semnificație aiurea, e folosit drept sinonim pentru „valabil” sau „adevărat”, „real”. Guvernatorul BNR Mugur Isărescu spune că „actualul curs euro-leu e mai sustenabil decît anul trecut”. Într-un discurs al fostului premier Călin Popescu Țăriceanu despre salariile profesorilor, acesta a pronunțat sustenabil de 16 ori, cu sau fără sens.

Nebunia celor două cuvinte la modă a ajuns foarte departe. Cu puțin timp în urmă, am fost invitat, de niște amici care fac politică mică și mijlocie, la o bere. Bineînțeles că la un moment dat s-au apucat să „facă Guvernul”, adică să împartă posturi de directori într-un anumit minister. L-am auzit pe unul dintre prieteni orăcînd după o matură cugetare: „Eu zic să-l propunem la presă pe Dănuț. E băiat sustenabil, d'al nostru, are expertiză, a mai lucrat”. ■

CA SĂ REZOLVE PROBLEMELE DIN SĂNĂTATE

BAZAC VINE CU O NOUĂ PROMOTIE DE MEDICI

PROMOTIA
2008

PROMOTIA
2009

LORENZO DI MEDICI

BAZAC

CATERINA DI MEDICI

DOCTOR FAUSTUS

DOCTOR QUINN

DR. MENGELE

DR. PETRU GROZA

MI CHIRURG

DOCTOR ZHIVAGO

D.R. POPESCU

DOCTOR OETKER

Jennifer MacMarychiken povestește că

- Bărbații scoțieni sînt mahalagii, își pun imediat fustele în cap.
- S-a ținut de fusta lui taică-su toată viața.
- Nu e mare diferență între civilizațiile noastre, dacă stai să te gîndești că ei se trag din scoți, iar noi din iobagi.
- La ea în țară făcea parte din clanul McPreda.

Micul Franț.

MATEI PLEȘU

Primele nedumeriri

Micul Franț a avut pînă tîrziu o percepție sucită despre lume și niște porniri asociative cel puțin ciudate. Franț credea, bunăoară, că:

- vaca este nevasta calului, la fel cum cîinele e soțul pisicii și ursul, perechea vulpii. Vulpoi, înțelesese, era un unchi bătrîn din Craiova, iar bou, vecinul din mansardă. Cît despre iapă, motan, cățea sau ursoaică, nici nu voia să audă.

- sfera e un cerc gonflat, cubul, un pătrat în spațiu, iar triunghiul, o piramidă dezumflată.

- Bulgaria e, față de Rusia, cam cum e Anglia față de America, Japonia față de China sau Polul Nord față de Polul Sud. Adică locuri care au în comun cîte ceva sau, mai degrabă, nimic.

- floc înseamnă fulg de nea și

laptele de pasăre e un desert muls din vrăbii.

- cheia sol e un fel de cheie franceză, care se repune jos, pe pămînt, după fiecare utilizare.

- locuitorii emisferei sudice, mai cu seamă cei de la Polul Sud, merg cu capul în jos. Cînd a aflat că țara lui de baștină e undeva pe lateralul sferei pămîntești, s-a dezechilibrat brusc și era să cadă din picioare.

- geanta neagră din piele, a bu-nicului, se numea servietă, la fel ca șervetul alb de la masă, dintr-o pură greșeală a inventatorilor limbii.

Credea în toate acestea cu tărie și mai credea în Dumnezeu, căruia i se ruga în fiecare seară, de trei ori, pentru ca nici una dintre cele trei părți ale Treimii să nu se simtă neglijată.

“Specialiștii americani au descoperit că romanul fluviu englez se varsă în marea literatură rusă.”

Roman Polanski

Știați că...

●●● **în vremurile de aur** ale artelor vizuale, Poliția colabora cu sculptori care realizau sculpturi-robot ale infractorilor căutați? Unii artiști erau specializați în busturi-robot, în timp ce alții făceau sculpturi ecvestre-robot, încercînd să-și dea seama, din descrierile martorilor, cum ar arăta pe cal autorii diferitelor jafuri armate care aveau loc în epocă. Pe vremea aceea, pictorii nu prea se omorau cu portretele-robot. Ei făceau, în principal, naturi moarte-robot, pentru că încă nu se inventase aparatul de fotografiat, cu care să se pozeze locul crimei.

●●● **pe Rodion Cămătaru** îl chema de fapt Balint?

●●● **paloșul**, deși o armă foarte apreciată, este de fapt o sabie cu două tăișuri?

●●● **experții în transporturi** recomandă străzile cu sens unic, deoarece toate celelalte sînt cu dus-întors?

●●● **informațiile** de la această rubrică sînt la mișto?

●●● **există turiști** cu calități extrasenzoriale cărora noaptea sufletul le părăsește cortul.

●●● **deși Eminescu** a murit nebun, la numai 39 de ani, cea mai mare tragedie din istoria literaturii rămîne, totuși, „Oedip rege”?

●●● **specialiștii în studiul Antichității** obișnuiesc să spună că istoria e ca vinul? Cu cît e mai veche, cu atît e mai bună, mai ales dacă se păstrează bine sub nivelul solului, în butoaie din lemn de stejar.

●●● **filosoful Immanuel Kant** își folosea voluminoasele „Critici” (a rațiunii pure, a rațiunii practice și a facultății de judecare) pe post de pres-papieruri? De aceea, cînd cineva îl întreba dacă are o coală albă, Kant spunea: „Am o grămadă de coli, dar sînt sub orice Critică”.

Știați că soției lui
Garabet Ibrăileanu i se spunea
Sexy Ibrăileanca?

100.000 exemplare
distribuite în 1.100 locații în toată România:
Auchan, Billa, Cora, Carrefour Militari, KFC, Pizza Hut, Moviplex,
Plaza România, București Mall, Iulius Mall Iași, Iulius Mall Timișoara,
Iulius Mall Cluj, MacroMall Brașov, rețeaua Miniblu...etc.

Totul **IMPOSIBIL**

SUPERVACANȚĂ ÎN CARREFOUR

●● De cînd cu criza economică, oamenii de la televizor, filmați prin angouri cum își petrec week-end-ul într-un mod cît mai plăcut, nu mai declară ca altădată că-și umplu coșurile, că iau de toate, deși toate sînt foarte scumpe etc. Au descoperit, mai nou, plăcerea abstenenței. Umblă prin supermarketuri ca pe plajă, spunînd că fac economie.

POIEȚI DE CARTIER

●● Într-un parc din București, un nene își vinde poeziile trase la xerox cu 5 lei noi bucata (reprezentînd patru foi prinse cu capse). Ca formă de publicitate, pe prima pagină a desenat, cu creionul, ceva ce seamănă cu un poet sub un copac. În plus, ca să găsească clienți, recită din poezii. Nu mult, doar primele două versuri, să nu-i ia vreun alt poet versificația fără să dea 5 lei drepturi de autor.

ȘARPELE CU OCHELARI DE CAL

●● Acum ceva timp, japonezii au inventat ochelarii cu lentile albastre, care se poartă la masă și te fac să mănînci mai puțin. Cu o întîrziere de cîteva luni, au apărut și la noi unii pe un site de vînzări online, mai plasticoși, dar cu instrucțiuni de utilizare originale și avînd aceeași culoare ca principiu de utilizare.

La cît de repede se imită la noi modelele de succes din Occident, o să apară în curînd și ochelarii roz pentru angajații marilor companii, ca să vadă și ei, măcar la serviciu, partea frumoasă a vieții.

PROST DE ȘTIRI

●● Pe un canal de știri, un reporter anunță „valuri de ură rasială împotriva românilor din Italia”. În loc să ne fi dat direct știrea, trimisul special a descoperit o nouă rasă de oameni, din care, culmea, face și el parte. ■

“Nu oricine poate să ajungă emigrant, pentru asta trebuie să ai chemare.”

Vladimir Streinu

115

GALERIA DE ARTĂ DIGITAL
Str. MIHAI EMINESCU, nr. 115, București

ELEGIA ÎNDRĂGOSTITULUI CE-A MURIT ÎN TIMPUL VIEȚII

Iubita mea bolnavă de ftizie,
azi pun la cale marele transplant
prin care-o să-ți ofer pe o tupsie
plămîinii mei cu iz alcoolizant

Spre seară-am să-ți donez și o aortă
și sexul meu să-l porți în păr, obscen,
ca un borfaș fugit de sub escortă
și îngropat la tine-n abdomen

Apoi, la cimitirul Sfînta Vineri,
cînd vin în zori cernitele femeii
să-și alăpteze morții mult prea tineri
te-aștept să plîngi și tu prin ochii mei.

George Mărușter

© Lara Cotton - Love Is Blind

**În spatele fiecărui om politic
stă o femeie puternică goală**

**“Cruțul
adevăr e
că trista
realitate
e dură.”**

Albrecht Dürer

[A GREȘI E ARMENEȘTE]

BEDROS HORASANGIAN

Ciorogîrla, Mon Amour

Îi plăceau armele de mic copil. Își făcea săbii, pumnale și iatagane din te miri ce se găsea prin gospodărie. Când stai la țară, ai

posibilități de înarmare mai variate. Plus că poți folosi din plin, din punct de vedere strategic, să spunem, terenul pe care-l cunoști foarte bine. Una este o bătaie cu haiducii prin pădure, alta cu nemții prin lunca din spatele casei. Bunicul, veteran de război, după ce luptase pe ambele fronturi în cel de-al Doilea Război Mondial, își pierduse un picior când îi luaseră comuniștii pământul. A intrat în CAP

ra printre dinți, „Ț-ai dracu' cu partidul vostru cu tot”, și-l invita la o țuică. Nu avea ce face, se schimbaseră timpurile și fii-sa se amoresase de uniformă și de faptul că umbla cu pistol. Pe vremea aia nu se produceau încă cele noi, românești, Carpați, erau doar alea rusești cu nume de macaroană, Makarov, parcă, da, așa le zicea la pistoalele alea cam mari pentru un copil. Dar o atrăgeau irezistibil pe tînăra mamă. Iar lonelei, cînd umbla în pielea goală prin cameră, îi plăcea să-și pună centironul cu pistol pe șold. Nu se poate descrie cum și ce se vedea mai limpede din tot armamentul de infanterie și luptă corp la corp afișat de tînăra femeie. Ionela era mama lui Radu. De atîtea

„Erau amorezați lulea și le plăcea amîndurora să colecționeze armament. Toți banii pe care-i cîștigau îi băgau în arme și muniție de tot felul.”

de gura muierii, că-i strică dosarul ginerelui, tînăr locotenent la MAI. „Locotenent Parpală!”, se prezenta el bătînd din călcîie atunci cînd descindea în ogradă ca să impresioneze asistența feminină. Doar bunicul înju-

blesteme și înjurături, dar mai ales de multă supărare, bunicul Vasile s-a îmbătat și l-a călcat o mașină. Noaptea. Adormise pe șosea, undeva între Domnești și Clînceni. A pierdut un picior, dar nu a renunțat să înjure. De

aia umbla el mereu prin curte sprijinit de o cîrjă improvizată dintr-un vechi ZB. Puștile alea vechi cu care au făcut soldații români războiul. Se mai găseau prin gospodăriile țăranilor, prin te miri ce cotloane unde nu ajunseseră securiștii să le găbjească. Mama lor de securiști și comuniști, le-au luat pămîntul și armele la bieții oameni! Pe Adriana a cunoscut-o în cursa de Domnești. Pe vremea aia, lumea mergea cu autobuzul, dar și mai acum cîțiva ani, nu erau atîtea automobile ca astăzi, iar cursa IRTA devenea singura soluție salvatoare. El lucra la un institut de proiectări militare de lîngă Aeroportul Clinceni, unde se mai aruncau proștii cu parașuta să caște gura la ei toate parașutele venite din București, ea, Despina, iubita lui, se angajase la depozitul de dulciuri al fabricii de biscuiți „Progresul” din apropierea Sabarului. Așa credea el, mai tîrziu a aflat că era un depozit de armament al Aviației. Erau tineri și le plăcea să se pipăie bine pe unde apucau înainte de a se culca în apartamentul de trei camere din Ghencea, de lîngă Cimitirul Militar. Erau amoreați lulea și le plăcea amîndurora să colecționeze armament. Toți banii pe care-i cîștigau îi băgau în arme și muniție de tot felul. Fapt care le creștea vizibil apetitul erotic și voluptățile sexuale. Altfel ții în brațe o femeie cînd îi pui o grenadă în fiecare mîină și o mîngîi, lent, încet-încet, pe tot spatele cu patul de lemn fin și lucios al unui Kalașnikov. Sau pe sîni cu vîrfur țevii! Dumnezeule, ce voluptate, ăștia care apelează la Viagra nu știi ce e aia o țevă de Bereta sau un trăgaci bine lucrat de Uzi. Nu mai vorbim de gloanțe sau cartușe, care au și ele un rol în dragostea lor secretă. De cînd stăteau în Ghencea, își făcuseră relații peste tot, ca să obțină și să-și procure, mai ales după 1989, arme și muniții de tot felul. După ce renunțaseră amîndoi la slujbele de la stat și intraseră chiar în comerțul internațional cu arme, le-au crescut, evident, și veniturile. Bunicul Vasile a murit, dar pe locul vechii case și pe pămîntul retrocedat oamenilor de Ion Iliescu au construit o vilă de toată mîndrețea. Au și un transportor blindat cu care se plimbă doar

© Ovidiu Panighian & Superfaber

de sărbători, spre invidia vecinilor, de ziua Despinei, care se apropie și ea de patruzeci și a făcut nițică burtă, cu toate că e prietenă cu Monica Tatoi, o să-i cumpere un aruncător de grenade. Suedez, o minune! O să-l pună în sufragerie, pe bufetul improvizat și frumos lucrat dintr-un afet de tun. Unde are deja expuse, lîngă cîteva cristaluri de Boemia, și două duzini de mine antipersonal care au aparținut Prințesei Diana! Au costat ceva lire sterline, dar a meritat, Doamne, ce feerie a fost prima noaptea, cînd Despinei i-a căzut din mîină o mină, dar, spre norocul lor, nu a explodat. Dacă o fi să fie să mai strîngă niște bani, criză, necriză, viața merge înainte, ar vrea să achiziționeze și un submarin cu propulsie nucleară pen-

tru iubita lui. Cu șofer și cu livrea, nu ca deșteptul ăla de Becali, care își conduce singur Maibach-ul. Din oferta cu armele dispărute la Ciorogirla nu a ales nimic, nu era nimic serios de cumpărat. Și apoi, el lucrează cu profesioniști, nu cu amatori. Poate într-o bună zi să-l invite și pe dl Cocoș cu d-na Elena Udrea să-i cunoască familia și colecția de arme. Sau – de ce nu? – să-i plimbe cu transportorul lui blindat spre Giurgiu și Oltenița, ar aduce și el un mic aport la dezvoltarea turismului românesc. Ce idee bună: să-i plimbi pe nemți și pe japonezi – care-s nemții Asiei – pe la mînaștirile din Bucovina cu mașini militare!

Se poate trăi frumos și în România dacă ai idei și știi să-ți alegi tactica și armele potrivite. ■

Cu ocazia bicentenarului Darwin,
o preselecție naturală pentru

canalul TV Monkey Channel a organizat
posturile de analiști economici

MONKEY TALKS

Spune-ți părerea pe
www.coada de maimuta.ro

CÎT SE MUNCESC românii?

© Ovidiu Panighiant

E de mult un loc comun faptul că românii nu numai că nu le place să muncească dar chiar reușesc să elimine această neplăcere din viața lor de zi cu zi. Guvernării, care sînt și ei din nefericire tot români îi ajută cu prisosință să-și îplinească acest vis.

Zile libere și "punți" peste sărbători legale mai multe decît la noi nu se regăsesc nicăieri în lumea largă.

Încă de pe vremea reformei lui Cezar anul are 365 de zile. Adică 52 de săptămîni.

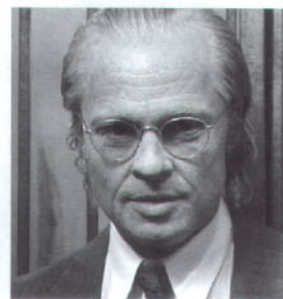
Dacă socotim weekend-urile avem din start 104 zile libere. 1 decembrie, Rusaliele înseamnă încă 2 zile. Paștile ne mai aduc încă 2 zile de nemuncă. În cazurile extreme se pot face punți

de 1 Mai și Crăciun plus Anul Nou care ar putea însuma 18 zile. Un român cu vechime corespunzătoare ar ajunge la 30 de zile de concediu pe an. Un mic medical ar mai putea aduce încă 10 zile de conced.

Adunăm pînă acum 166 de zile pe an în care un român (evident bugetar, că la patron, dacă trebuie, muncești și-n noaptea de Înviere și de Revelion) poate sta cu curu-n perne. Iată cum, cu mult noroc, un compatriot de-al nostru bugetar poate dintr-un an să nu meargă la servicii decît jumătate. Lăsăm la o parte faptul că mulți sînt plătiți ca și cum ar munci doar cîteva săptămîni.

Reiese de aici clar că nu munca l-a creat pe om ci, din nefericire, dimpotrivă. ■

**"Viața
merge înapoi."
Benjamin Button**

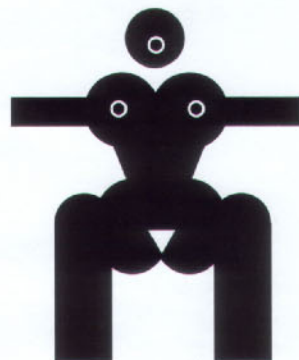

JOCURILE EROTICE

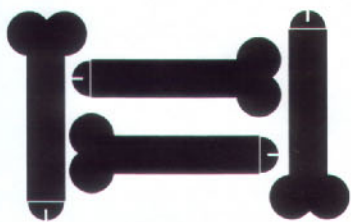

Băicoi 2009

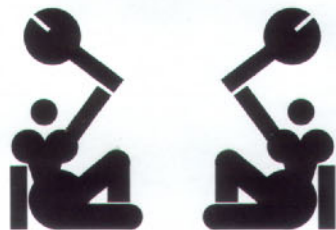
400 DE METRI
ȘTORFETĂ

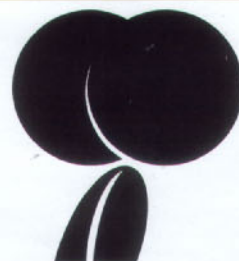
MĂCIUCI

PENIS DE CÎMP

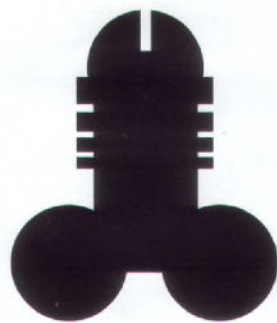
CURLING

BARĂ FIXĂ

DECALOTAJ VITEZĂ

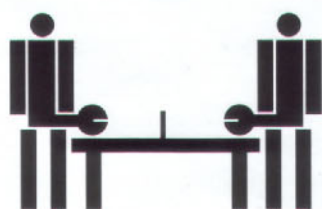
DEFLORETĂ

LABIE

PENIS DE MASĂ

PRINDEREA
CIOCANULUI

Cu ocazia bicentenarului Darwin, **PLAI CU BOI**
OAMENII SE TRAG DIN PRIMATE

vă dezvăluie o descoperire secretă a marelui savant
ROMÂNII SE TRAG DIN DEPRIMATE

Un om la apă: *Thales din Milet*

GANDI GEORGESCU

CUM A LUAT-O THALES PE ULEI DE MĂSLINE

Se zice că Miletul a fost înființat de către războinicii scăpați cu fuga din războiul troian. Așa de capabili erau cetățenii, încît, în foarte scurt timp, au făcut din oraș un mare centru industrial (în special în textile), cît și unul literar-filosofic. Ce-o fi însemnat pentru ei filosofia, care practic a început cu Thales, e greu de înțeles. Mai repede pricepem că s-au îndelnetnicit cu fabricarea budigăilor de cînepă.

În tinerețe, așa cum se întîmplă cu mulți mari oameni ai lumii, Thales era ușor redus mintal. Concetățenii săi îl considerau retardat. Mai ales că îl vedeau dînd în gropi la modul fizic și nu pricepeau că totul se întîmplă din motive strict filosofice. Obsedați de producția de măsline, ei nu realizau că cineva se poate preocupa de originea lumii, în speță clară de elementul care a stat la baza creației. Supărat că e luat de tîlîmb, Thales a calculat astronomic starea vremii și, obținînd un an bun, a cumpărat toate teascurile de ulei de măsline din insulă. Spre mirarea detractorilor, previziunile lui s-au împlinit, prilej cu care viitorul filosof s-a îmbogățit așa de tare încît n-a mai avut nevoie să muncească toată viața.

Numitul Thales din Milet s-a născut mult prea devreme pentru noi, în anul 640 înainte de Hristos, cînd lucrurile erau mult prea neclare ca să poți categorisi un om altfel decît după presupuneri. Ca și Barbu Ștefănescu Delavrancea, care se născuse la Vrancea, Thales era din Milet, în ideea că venise pe lume în acel înfloritor oraș grecesc, deși ca origini se trăgea din spița feniciană. Unii biografi zic că de fel era chiar din Fenicia și căpătase cetățenie milesiană conjunctural.

UN GEOMETRU FOARTE MARE/ N-ARE-N LUME-ASEMĂNARE

Thales era un ins distrat și vi-sător. Deși a formulat teorema asemănării triunghiurilor, inspirată probabil de călătoriile lui prin Egipt, deși a reușit să calculeze înălțimea piramidelor măsurându-le umbra în momentul zilei în care umbra omului are aceeași lungime cu înălțimea lui, preocuparea de bază a lui Thales nu erau matematicile, ci astronomia. Unii autori ai vremii sînt de părere că filosoful n-a compus decît două lucrări: una despre solstiții, intitulată „Despre solstițiu”, și alta despre echinocții, căreia i-a zis „Despre echinoxuri”. Thales socotea, se zice, că celelalte probleme nu pot fi înțelese. În principiu, el avea dreptate, de vreme ce era singurul care reușise să înțeleagă și puținele fenomene astronomice care se cunoșteau la acea vreme.

Pe lîngă echinocții și solstiții, Thales a fost primul care a recomandat ca luna să nu mai aibă 29 de zile (luna lunară), ci 30 (luna solară).

O anume Pamphile, scriitoare egipteană, susține că Thales a învățat geometria în Egipt și că a fost primul care a înscris un triunghi dreptunghic într-un cerc, prilej cu care a omorît un bou, aducîndu-l jertfă zeilor. Se pare că boul ăsta a fost într-adevăr ucis, de vreme ce și Apollodorus, citat de Diogenes Laertios, spunea despre Pitagora că a

tagora era vegetarian.

Geometrie însă știa și Thales, care, înainte de Euclid, inventatorul disciplinei, formulase teorema asemănării triunghiurilor, realizase

î.Hr., aceste descoperiri erau uriașe. Thales le-a făcut cu blîndețe și modestie, așa cum se purta, fără pretenție de mare geometru. Deși erau singurele lucruri adevărate și de bun-simț din toată filosofia lui, nu pentru ele l-au cinstit contemporanii, ci pentru vorbele „înțelepte” pe care le-a debitat. Pentru secolul XXI, concepția sa despre viață, lume ș.c.l. este într-adevăr rizibilă, dar pentru frumusețea rostirilor merită amintită.

VIAȚA S-A NĂSCUT ÎN APĂ, DUPĂ CE A RĂMAS APĂ GREA

Thales credea că viața a luat naștere în apă. Pămîntul nu era altceva decît un disc plutitor pe mări nesfîrșite zămislite de Okeanos. În ciuda naivității, ideea că totul are o origine unică este unică și va sta mai tîrziu la baza monismului.

Diogenes Laertios spune că Her-

„O anume Pamphile, scriitoare egipteană, susține că Thales a învățat geometria în Egipt și că a fost primul care a înscris un triunghi dreptunghic într-un cerc, prilej cu care a omorît un bou, aducîndu-l jertfă zeilor.”

jertfit un bou zeilor drept mulțumire că a descoperit că într-un triunghi dreptunghic pătratul ipotenuzei este egal cu suma pătratelor celor două catete. Eu cred că mai repede Thales a omorît boul, iar Pitagora a înscris triunghiul în cerc, fiindcă Pi-

că un triunghi isoscel are două unghiuri și două laturi egale, că două triunghiuri sînt congruente dacă au o latură și două unghiuri egale și că unghiurile opuse formate din intersecția a două drepte sînt de asemenea egale. Pentru anul 600

mip îi atribuie lui Thales o frază pusă de alții pe seama lui Socrate: „Mulțumesc Sortii că m-am născut om, iar nu animal, bărbat, iar nu femeie, grec, iar nu barbar”. Aceste cuvinte celebre eu aflasem din cărți că le-a rostit Diogene. Amici de-ai mei, absolvenți de filosofie, susțin că ele îi aparțin lui Platon. Nu m-ar mira să le fi zis de fapt toți clasicii greci și să reprezinte un salut obișnuit, ceva de genul: „Hai noroc și sănătate, că-i mai bună decât toate!”

Dintre panseurile lui Thales mai cităm: „Cel mai mare e spațiul, căci el le cuprinde pe toate”, „Cel mai iute e spiritul, căci el aleargă pretutindeni”, „Cel mai înțelept e timpul, căci el le descoperă pe toate”.

Cu toate că nu dădeau prea multe parale pe el, concetățenii veneau adesea să-i ceară sfaturi, mai ales după ce Thales fusese numit „sofos” (adică unul dintre cei șapte mari înțelepți) de către arhonteii Atenei, Damasias.

Un grecotei mai curvar vine și-l întreabă dacă se cade să jure strîmb la un proces de adulter. Înțeleptul îi răspunde că „Jurămîntul strîmb nu-i mai rău decât adulterul”.

Thales credea că între moarte și viață nu era nici o deosebire. Întrebat de ce în atare condiții nu se sinucide, înțeleptul răspundea pișicher, cu un umor discutabil: „Tocmai pentru că nu e nici o deosebire!” Pe lângă cugetări absurde de genul „Noaptea a fost înainte de zi”, Thales a dat omenirii și maxime mai normale. El a rostit, de pildă, dictonul „Cunoaște-te pe tine însuși”, pe care noi l-am învățat în școală ca fiind latinesc, „Cognoscere ipse”. Grecii credeau pe atunci că pămîntul e plat și, ca atare, se întrebau cum curg râurile. Thales a găsit răspunsul susținînd că, de pildă, Nilul curge datorită vînturilor etesiene care suflă din direcție opusă și-i țin contră. Eu zic că mai normal ar fi fost să-i sufle din spate.

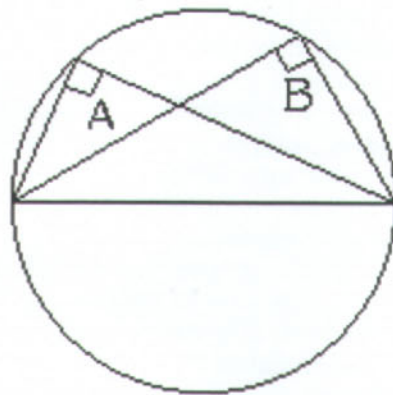
Thales a fost amic cu Solon, inventatorul democrației ateniene. Solon era un om bun, dar avea o țacăneală: nu suporta tiranii. Cuvîntul nu avea atunci conotația sinistră de azi.

Venea de la „tîrra”, care însemna

Theorem of Thales

“Any angle inscribed in a semicircle (such as A or B in the figure) is a right angle.”

„fortăreață”. Majoritatea tiranilor greci au fost oameni înțelepți și cu scaun la cap. Lor li se datorează înflorirea cetăților și rezistența pe care au opus-o perșilor atîta vreme. Ei bine, Solon nu putea să-i sufere. Prin urmare, pleacă din Atena, strălucit administrată de tiranul Pisistrate, și umblă prin Egipt, Cipru și alte localități. Iată ce îi scrie Thales ca să-l mai potolească: „Dacă părăsești Atena, mi se pare că lucrul cel mai potrivit ar fi să te stabilești la Milet, care-i o colonie ateniene, căci aici nu-i nici o primejdie pentru tine. Dar dacă te supără gîndul că și noi sîntem guvernați de un tiran (Tra-

sibil, ins la fel de respectabil ca și Pisistrate – n.n.), vei putea avea cel puțin bucuria să trăiești împreună cu noi, prietenii tăi”. Pentru Solon a contat mai mult ura lui față de tirani și nu l-a ascultat.

Pe scurt, Thales a fost un om normal, mai hărăzit decât contemporanii săi, care și-a trăit viața din plin, deși cu o anume cumpătare. Avea însă și el o țacăneală. Îi plăcea să se ducă pe stadion, nu doar la Olimpiade. Îl fascina orice manifestare sportivă, poate și pentru că nu avea un fizic care să-i permită să practice. Pe stadion a și murit, la 90 de ani, probabil în urma unui atac. De cord. ■

În căutarea TIMPULUI TRECUT

GANDI GEORGESCU & MIHAI RADU, CU PARTICIPAREA EXTRAORDINARĂ A LUI OVIDIU PANIGHIANT

1 FEBRUARIE

1931 Se naște Boris Elțin. Lui îi plăcea foarte mult să asculte colinde cîntate de Ștefan Dușcă și Ștefan Hrușcirov.

1902 Împărăteasa chineză Tzu-Hsi a interzis legea picioarelor femeilor. Ea a dat această lege deoarece îi plăcea să dezlege picioare-ncrucșate.

2 FEBRUARIE

1933 La două zile după ce a devenit cancelar, Adolf Hitler dizolvă Parlamentul. Se pare că el a dizolvat Parlamentul fără să stea la parlamentări cu el, deoarece nu putea să-l înghită.

An de An S U A :
Z i u a
Cîrțiței. Dacă-ai ști cîrțița că americanii îi serbează ziua, s-ar răsuci în pămînt.

3 FEBRUARIE

1874 Se naște Gertrude Stein. Ea este autoarea conceptului „Lost generation”, după care s-a făcut serialul de succes „Lost”.

1916 Tristan Tzara publică manifestul Dada. Manifestul a fost ulterior preluat de către Alianța D.A.-D.A. (PNL-PD).

4 FEBRUARIE

211 Împăratul roman Lucius Septimius Severus moare de septicemie.

1824 J.W. Goodrich inventează galoșii. Cînd a auzit una ca asta, nevestă-sa i-a dat papucii.

5 FEBRUARIE

1965 Se naște Hagi, regele fotbalului. La nașterea lui, tatăl său a plîns ca un copil de mingi.

An de An Japonia:
Z i u a
marțirilor japonezi. Este ziua în care moș martir vine cu sania trasă de yeni și le aduce cadouri japonezilor.

6 FEBRUARIE

1945 Se naște Bob Marley, cîntăreț de reggae. Cînd s-a născut, mama lui a spus „Reggaele a murit! Trăiască reggaele!”

1948 Are loc primul zbor radiocontrolat. De la fața locului, numai ochi și urechi, a transmis Cătălin Radio Tănase.

7 FEBRUARIE

1812 Se naște prozatorul englez Charles Dickens. Fiind singur la părinți, mama lui și-a pus toate marile speranțe în el.

1900 Se înființează Partidul Laburist în Anglia. La început, a fost un partid de laborator care încerca să laburească pe toată lumea.

8 FEBRUARIE

1828 Se naște scriitorul francez Jules Verne. El a fost primul care a demonstrat că ocolul pămîntului în 80 de zile se poate face în cel mult cinci săptămîni în balon.

1587 Este decapitată Mary Stuart, regina Scoției. A fost decapitată mai mult pentru că se făcuse stuartesă și umbla mereu cu capul în nori.

AN DE AN, SUA: Ziua Cîrțiței.
Dacă-ai ști cîrțița că americanii
îi serbează ziua, s-ar răsuci în pămînt.

9 FEBRUARIE

1977 Moare constructorul de avioane rus Serghei Iliușin. El a avut o moarte extrem de ciudată: în timp ce trecea cu automobilul proprietate personală prin fața unui tren, i-a căzut un avion de pasageri în cap.

10 FEBRUARIE

1898 Se naște scriitorul german Bertolt Brecht. El a fost autorul piesei „Opera de trei parale”, tradusă în SUA „Opera de trei parai”.

1824 Simón Bolívar este ales dictator de către congresul din Peru. El a fost ales dictator în mod absolut democratic. Majoritatea a votat 100% ca el să fie dictator.

11 FEBRUARIE

1997 Se naște Michael Jackson Jr., fiul lui Michael Jackson. Când a văzut că și fiul lui era negru, lui Michael Jackson i-a căzut fața.

1878 Se înființează, în SUA, primul club de bicicliști: Boston Bicycle Club. Clubul era constituit, evident, ilegal, dar ce puteai să le faci, să le iei boii de la bicicletă?

12 FEBRUARIE

1809 Se naște biologul englez Charles Darwin. El a spus că omul se trage din maimuță, aceasta fiind o idee care i-a

venit din clasa a doua primată.

1804 Moare filosoful german Immanuel Kant. El a fost primul kantautor al „Criticii rațiunii pure”.

13 FEBRUARIE

1777 Marchizul de Sade este arestat și încarcerat fără să fie acuzat. În timp ce era arestat, Marchizul de Sade striga: „Fără violență!”

1959 Este scoasă la vânzare păpușa Barbie. Pe ea o chema, de fapt, păpușa Barbilian, dar și-a luat pseudonimul de păpușa Barbu din rațiuni pur poetice.

14 FEBRUARIE

1913 Se naște liderul sindical american Jimmy Hoffa. Până să-l omoare capitaliștii sălbatici, el cădea mereu în picioare, de aceea i se și spunea Hoffa Mitică.

1894 Planeta Venus se dovedește a fi și Luceafărul de noapte, și Luceafărul de zi. După trei-patru ani de muncă, Luceafărul a zis că nu mai poate să lucreze de noapte și a rămas doar pe schimbul 1.

15 FEBRUARIE

1564 Se naște, la Pisa, astronomul și fizicianul Galileo Galilei. Din ce se știe, el era foarte bun prieten cu Toma Alimoș, care, după cum cunoaștem, când pleca la luptă striga: „Galilei, voinicii mei!”

399 Filosoful Socrate este condamnat la moarte. Nici nu i-a venit să creadă când a auzit sentința. Pur și simplu i s-a împlinit un vis, pentru că el toată viața s-a gândit la moarte.

1768 În Philadelphia este înființată prima fabrică de muștar. Americanii, ca să-l poată mânca, puneau pe el câteva linguri de ketchup.

16 FEBRUARIE

1866 Se naște, în Austria, compozitorul Johann Strauss. El a făcut ani grei de pușcărie pentru vals, uz de vals, vals intelectual și vals în acte publice.

1600 Giordano Bruno este ars pe rug. Întrebat de Inchiziție care este ultima dorință, Giordano a cerut să i se aducă un păhărel de vinars și o porție de cremă de zahăr ars.

17 FEBRUARIE

1947 Radio „Vocea Americii” începe să emită în URSS. În contrapartidă, rușii au lansat și ei pe piața americană „Vodca Americii”.

1979 China invadează Vietnamul. Chinezii din ultimele rînduri strigau disperăți: „Mai înaintați la mijloc, ca să intrăm și noi!”

18 FEBRUARIE

1933 Se naște Yoko Ono, viitoarea soție a lui

1809: Se naște biologul englez Charles Darwin. El a spus că omul se trage din maimuță, aceasta fiind o idee care i-a venit din clasa a doua primată.

John Lennon. John a spus în repetate rânduri că s-a îndrăgostit în primul rând de Yoko Ono și abia apoi de Yoko femeia.

19 FEBRUARIE

1473 Se naște astronomul Nicolaus Copernicus, la Torún, în Polonia. La naștere, un astrolog i-a prezis că el o să descopere că Pământul se învârtă în jurul Soarelui.

1985 Mickey Mouse este primit cu urale în China. El a ajuns în China cu o cursă de șoareci low-cost și a fost binevenit pînă ce chinezii l-au prins cu mița-n sac.

20 FEBRUARIE

1898 Se naște la Modena, în Italia, Enzo Ferrari. În disperare de cauză, ca să facă rost de bani să-și împlinească un vis din

copilărie, și anume achiziționarea unei mașini nemțești, a făcut pe dracu-n patru și și-a deschis o fabrică de mașini.

1872 Primul lift electric hidraulic este patentat de Cyrus Baldwin. El era folosit în principal la coborîre, după care trebuia urcat pe scări pînă la ultimul etaj.

21 FEBRUARIE

1876 Se naște sculptorul român Constantin Brâncuși. Deși s-a născut cu un defect din naștere, mai exact avea coloana infinită, el a reușit să se impună ca unul dintre cei mai mari artiști ai secolului XX.

1431 Începe procesul împotriva Ioanei D'Arc. Deși lumea o vedea ca pe o sfință, se pare că ea o ardea cu un țaran.

22 FEBRUARIE

1732 Se naște primul președinte american, George Washington. Părinții lui nici n-au vrut să-i dea un nume, pentru că el trebuia să fie Ales, nu numit.

1788 Se naște filosoful german Arthur Schopenhauer. El era așa de pesimist, încît nici nu credea c-o să mai apuce ziua de mîine.

1810 Se naște compozitorul polonez Frédéric Chopin. El a plecat în Franța deoarece a crezut că la Paris umblă cîinii cu covrigi polonezi în coadă.

23 FEBRUARIE

1869 Se naște soția lui Lenin, Nadejda Konstantinova Krupskaja. Ea a îmbrățișat de tînră socialistul și ulterior și-a

dedicat întreaga viață propășirii comunistului în Rusioka.

1965 Moare comicul britanic Stan Laurel. Când a murit, el a cerut să fie ars, deoarece, spunea el, cine râde la urnă râde mai bine.

1455 Johannes Gutenberg tipărește prima carte. Se pare că această carte a spart toate tiparele vremii.

24 FEBRUARIE

1463 Se naște cărturarul italian Giovanni Pico della Mirandola. Mama lui a spus că a avut o naștere ușoară și că mult mai greu a fost la Renaștere, când băiatul se făcuse destul de măricel.

1974 Se naște Mircea Badea. De mic el a fost un băiat extraordinar de cuminte, unde-l puneai în șpagat pe două scaune, acolo-l găseai.

1917 Izbucnește revoluția rusă. Comuniștii au susținut că dacă vrei să faci o țară mare trebuie mai întâi să omori țarul.

1998 Elton John este făcut cavaler. Astfel, spune el, i s-a împlinit un vis: să ajungă să fie supranumit „Doamna de Fier”.

25 FEBRUARIE

1836 Samuel Colt patentează revolverul. De atunci, inventatorul n-a mai plecat la mare decît cu coltul.

1923 Pîinea ajunge să coste 2.000 de mărci în Berlin. Da, dar la salariile lor, cu două pîini îți luai casă.

1972 Paul McCartney lansează single-ul „Dați Irlanda înapoi irlandezilor”. Mai nasol a fost că irlandezii au spus că Irlanda nu e a lor, ci a urmașilor urmașilor lor.

26 FEBRUARIE

1802 Se naște scriitorul francez Victor Hugo. După ce a publicat romanul „Mizerabili”, el a scris și un volum de versuri, intitulat „Mizerabila sămîntă”.

1797 Banca Angliei tipărește prima bancnotă de o liră (£1). Bancnota a apărut imediat și în Franța, pe coperta revistei „Lire”.

27 FEBRUARIE

1980 Se naște fata lui Bill Clinton, Chelsea Victoria Clinton. La cît fuma el, se prea

poate ca fata să nu fie făcută cu Hillary.

1936 Moare psihologul rus Ivan Pavlov. La scurt timp, de foame, a murit și cîinele, ale cărui ultime cuvinte au fost: „Mehr licht!” („Mai multă lumină!”).

28 FEBRUARIE

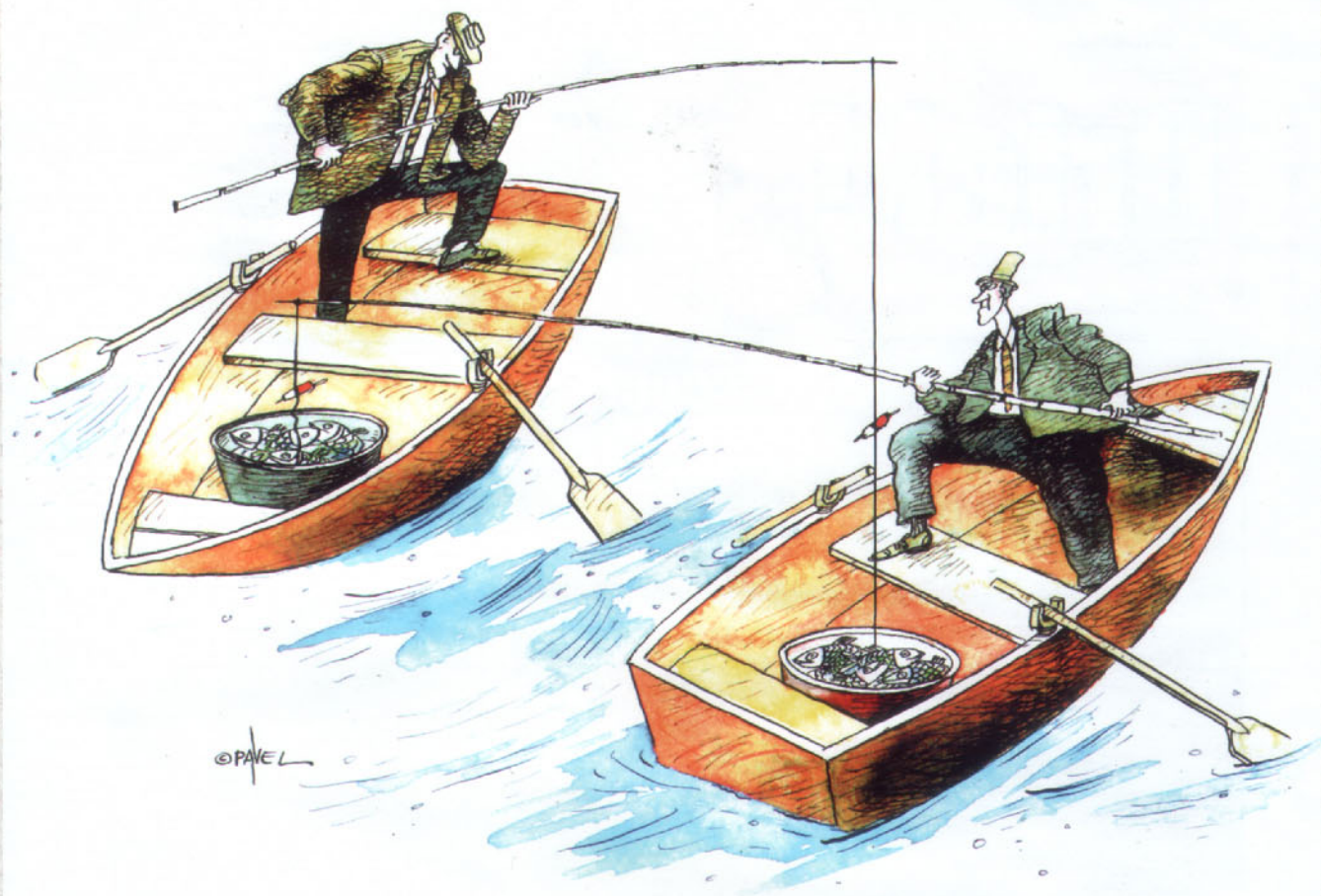
1533 Se naște filosoful francez Michel de Montaigne. El era un filosof puțin mai optimist decît Schopenhauer și obișnuia să spună „Mai bine mort decît pesimist!”

1066 Este înființată Westminster Abbey. La inaugurare au cîntat Abbey de la Vilcea și Abbey Copilu Minune.

29 FEBRUARIE

1904 Se naște, lângă Hamburg, Adolph Blaine Charles David Earl Frederick Gerald Hubert Irvin John Kenneth Lloyd Martin Nero Oliver Paul Quincy Randolph Sherman Thomas Uncas Victor William Xerxes Yancy Zeus Wolfeschlesteinhausenberdorf Sr., omul care are cîte un prenume pentru fiecare literă a alfabetului. El a zis că, dacă tot a pornit-o pe panta asta, ar vrea să trăiască 1.234.567.890 de ani.

1974: *Se naște Mircea Badea. De mic el a fost un băiat extraordinar de cuminte, unde-l puneai în șpagat pe două scaune, acolo-l găseai.*

© Constantin Pavel

Istoricii au descoperit recent existența unui poet latin necunoscut pînă acum, contemporan cu Juvenal și Marțial. Este vorba despre poetul Arsenal care se pare că a fost, la origine, un sclav celt capturat de Cezar în campania sa din Britannia. Arsenal este, foarte probabil, adevăratul autor al maximei: „Omnia mea mecum F.C. Porto”, atribuită în mod eronat lui Cicero. Operele sale vor fi tipărite în curînd, cu o prefață de A. C. Milan Kundera.

Drick!

Joi, 10 Ian. 2033, nr. 259, 16+16 pagini
Ediția I. Tiraj: 125.000 de exemplare
cotidian național

0,50
lei

Singurul ziar
cu **33**
de pagini

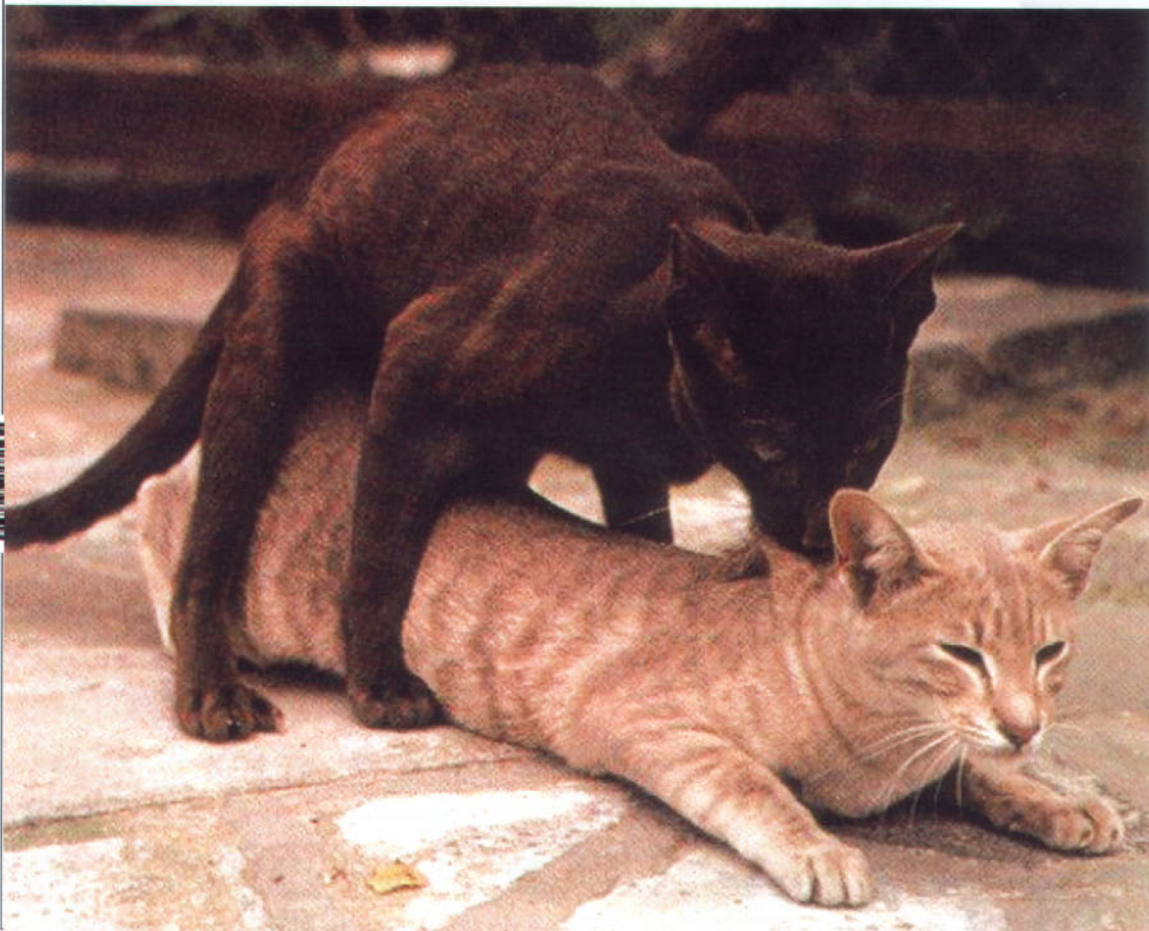
la numai 0,50 lei
Abonament! Are
dois caiete

Studiu-Soc! [®]

Cercetătorii americani au
descoperit că armăsarul pursinge
se trage din țînțarul pursinge.

PLAI cu BOI a descoperit

Pisicul Porno

Ultima oră! În urma unor calcule greu de reprodus, cercetătorii bulgari au descoperit că ziua este egală cu noaptea

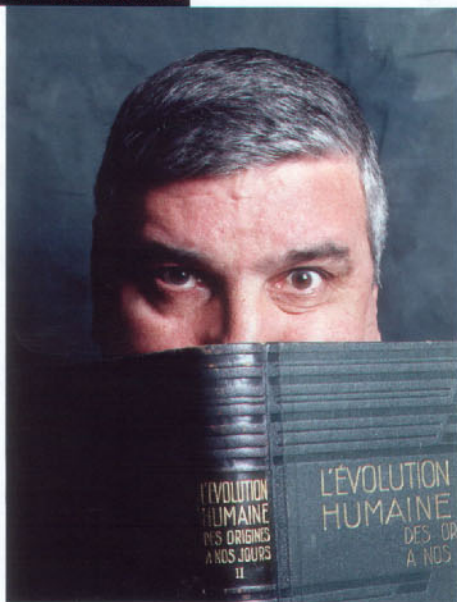
În numărul viitor, un pictorial incendiar cu

Testoasa Porno

Fault,

RICĂ RĂDUCANU

de J.W. Goethe

ȘLIȚUL VULTURULUI

Un roman al lui Carlos Fuentes în care am avut impresia că citesc povestea Rapidului. Mai exact, e vorba de un Mexic rămas fără nici strop de comunicație, ceea ce în zilele noastre înseamnă fără de nici unele, cam cum e la noi la Pro Rapid în ultimele luni. Acțiunea se petrece în anul 2020. Făceam un calcul cu Rada aseară și ne îngrozeam văzînd cam care ar fi datoriile clubului atunci. Și cum în cărți e ca în fotbal, personajele, președintele, consilierul său, un tînăr aspirant la politichie și o bunăciune trecută de patruzeci, comunică totuși, dar o fac prin scrisori. Am stat pînă spre dimineață ca să priceapă și Rada cum e cu stilul epistolar.

Dar dacă mă gîndesc mai bine, dacă nea George și Taher măcar prin scrisori ar fi negociat, cred că pînă acum s-ar fi rezolvat totul și nu ne-am gîndi să inventăm singura nocturnă cu lumînări din lume.

Degeaba ai sînge-n ouă dacă te pui cu unul cu ouăle mai mari, cam despre asta vorbește Fuentes. Păstrează-ți sîngele rece, chiar și în ouă. Mexicul se opune invaziei Columbiei de către America, iar americanii le taie nocturna, mai clar, le dau un bobîrnac la satelit.

Aproape în fiecare pagină te împiedici în chestii miezoase, adevărate comprese împotriva politicianului român.

Spre exemplu: „Marele politician e cel care ajunge în vîrf despovărat de amărăciuni, ranchiună și momente grele”.

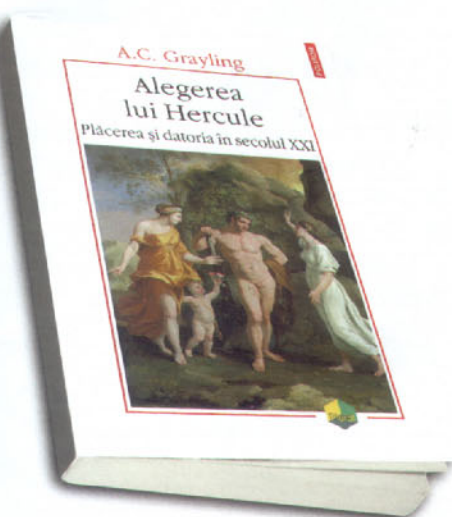
Dar să terminăm totuși într-o notă pesimistă, cel puțin pentru noi: „Cine trăiește în afara bugetului trăiește greșit”.

Trebuie să închei aici, pentru că la Pro Rapid, de la 9 seara pînă la 7 dimineața, se face economie la curent. ■

Carlos Fuentes – *Jilțul vulturului*

LUPII GALBENI MORALIȘTI

A.C. Grayling
Alegerea lui Hercule

Am citit cartea pe nerăsuflăte, mai ales că de mult nu-mi mai picase în mână un moralist. Dacă stau bine să mă gândesc, cam de când mi-a bătut obrazul un supporter cum că, vezi Doamne, am jucat și la Steaua. Lucrarea filosofului britanic A.C. Grayling (nici o legătură de rudenie cu A.C. Milan) este, ca și Caragiale, destul de actuală. Autorul vorbește o grămadă despre religie, moarte, sex și droguri. Și, cu toate că face filosofie, se ocupă de chestii destul de concrete. Mi-a lăsat impresia că mai avea puțin și dedica un capitol întreg inclusiv dopajului în competițiile continentale de copii și juniori.

Pentru cei care n-au văzut filmul, Hercule are de ales între două femei. Una îi promite o viață ușoară și fericită, cealaltă o viață grea, dar glorioasă. Ușor impresionabil, Hercule o alege pe ultima. Alții ar spune că e un bun profesionist, dar nu sînt de acord. Păi, ce nevoie să mai ai de o carieră serioasă cînd taticu' e

cine e? Iar cei care au făcut cornete de semințe din *Legendele Olimpului* înainte să le citească ar trebui să știe că babacu' lui Hercule era Zeus. Poreclit și Băescu, de subalternii care îi știau de frică.

Cartea se ocupă, în mare, de distincția dintre plăcere și datorie. Chestie elementară, pe care o știu pînă și băieții mei din Giulești. Plăcerea și datoria nu fac casă bună. Cel puțin nu casă de toleranță, pentru că mereu se plătește înainte. Nu există să te treacă într-un caiet, pînă la prima leafă. Bineînțeles, în filosofie plăcerea e înțeleasă într-un sens mai larg. Și am încercat de cîteva ori să le explic asta suporterilor care găsesc satisfacție doar în sexul oral cu echi-pele rivale.

Dar n-ai cu cine să te înțelegi, taticu'! Din prelegerile mele despre hedonism, nu le-a rămas în cap decît Epicur. Și asta doar pentru că aveau nevoie de o rimă pentru un banner.

The Curious Case of Benjamin Button

●● *The Curious Case of Benjamin Button* e un film lung și plictisitor, dar are utilitatea lui. Ne arată cât de obositoare ar fi fost cinematografia dacă viața omului s-ar fi desfășurat

invers, iar singurele personaje imaginabile ar fi întinerit pe măsură ce s-ar fi scurs timpul.

Benjamin se naște octogenar, în familia unui producător de nasturi. Inutil să mai amintim că e urât ca noaptea și plin de riduri ca un acordeon. Mama lui moare la naștere, iar tatăl, speriat probabil de perspectiva unor poze pe care ar fi trebuit să i le facă, în primul an de viață, gol și culcat pe burtă, îl abandonează la ușa unui azil de bătrâni.

Pentru că viața lui se desfășoară în sens invers, Benjamin Button este mai întâi pensionar. Încă de mic, era printre primii afectați de valurile de scumpiri. Guvernării uitau sistematic de el, deși odată la patru ani auzea promisiuni privind majorarea punctului de pensie. Era un alegător disciplinat și vota, în general, cu PSD-ul.

La azil, o cunoaște pe nepoata,

în vîrstă de șapte ani, a uneia dintre locatari. Se împrietenește cu ea și, mai târziu, când camaraderia lor își pierde aparența de escapadă pedofilă a unui bătrîn libidinos, ajung să aibă și un copil împreună.

Copil care, din fericire, nu se mai naște în zodia talonului de pensie.

Filmul se încheie cu cîteva secvențe care ne sugerează că am asistat la ceva profund. Deși nu e prea clar la ce. Impresia e totuși că filmul a încercat să transmită niște adevăruri foarte adînci despre natura umană. Ca și cum, încă din cele mai vechi timpuri, principala tragedie a omului a fost faptul că întinerea, în timp ce persoanele apropiate îmbătrîneau.

După genericul de final, chiar cazi pe gînduri și mai că-ți vine să spui, meditativ: așa e omul, trăiește ce trăiește, dar pînă la urmă tot întinerește și moare. ■

MEDIA SCHOOL TE FACE MARE IDIOT!

●● Cum le poți cel mai bine lua banii românilor? Promițindu-le că vor avea și mai mulți. Cît de mulți? Atît de mulți încît, chiar și cel mai tîmpit nu-i poate cheltui. Acesta este scopul instituției de învățămînt Media School, să-ți hrănească prostia.

În reclama cu pricina se spune cam așa: Nu contează că ești idiot, important e să-ți permiți!

Vedem absolvenți ai acestei școli pur și simplu mutilați mental. Un băiat

din reclamă cheltuiește într-o lună 100 de mii de euro pe prezervative. Cît de precoce să fie ejacularea ca să ai timp să-ți bagi aia în două căruțe de prezervative într-o lună de zile, cît de precoce trebuie să fii ca ejaculator?

În reclamă mai este și o fată care cheltuiește 500 de mii de euro pe lună pe telefoane. Nu știi dacă dă banii ăștia pe factură sau cumpără telefoane Vertu de unică folosință. ■

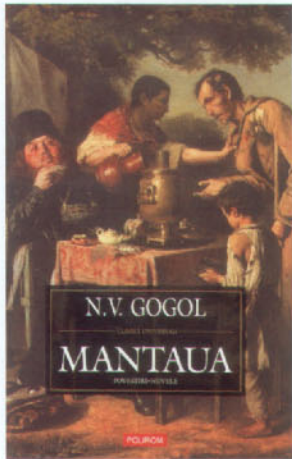
“Omul gospodar își face iarna par și vara sabie.”
Dana Războiu

Exclusivitate! PLAI ^{cu} BOI a pus mîna pe
AUTOPORTRETUL-ROBOT
al criminalului de la casa de schimb

amcitatit pentru dvs.

N.V. Gogol, Nasul

Mare fu spaima și uimirea lui Kovaliov când își recunoscu propriul nas! Văzînd această priveliște neobișnuită, totul părea că i se învîrte în fața ochilor; simțea că deabia se mai ține pe picioare; dar, tremurînd de parcă l-ar fi scuturat frigurile, se hotărî să-i aștepte cu orice preț întoarcerea la caretă. Într-adevăr, peste două minute nasul reapăru. Era într-o uniformă cusută cu fir de aur, cu un guler tare și înalt; era îmbrăcat în pantaloni de piele de antilopă; purta sabie la șold. După pălăria cu panaș se putea trage concluzia că avea rangul de consilier de stat. [...]

„Cum să-l abordez? se întreba Kovaliov. După toate, după uniformă, după pălărie, se vede că-i consilier de stat. Dracu' știe cum să-l iau!”

Începu să tușească lîngă el. Dar nasul nu-și părăsea nici o clipă atitudinea evlavioasă și bătea mătănii.

– Stimate domn... spuse Kovaliov, luîndu-și inima în dinți. Stimate domn...

– Ce doriți? întreabă nasul, întorcîndu-se.

– Mă surprinde, stimate domn... mi se pare că... ar trebui să știți unde vă e locul. Și hodoronc-tronc vă găsesc. Și unde? În biserică. Fiți de acord că...

– Scuzați-mă, dar nu înțeleg ce binevoiiți să spuneți... Explicați-vă. [...]

– Stimate domn... spuse Kovaliov, plin de demnitate. Nu știu cum să vă înțeleg cuvintele... S-ar părea că totul este cît se poate de clar... Dar vreți să... La urma urmei, sînteți chiar nasul meu!

Nasul se uită la maior și sprîncenele i se încruntară ușor.

– Vă înșelați, stimate domn... ■

PLAI cu BOI

NATIONAL GEOGRAPHIC & ANIMAL PLANET

PREZINTĂ COLECȚIA ANIMALE ÎN PERICOL DE APARIȚIE

Adevărul despre *Antifotbal*

Adevărul Antifotbal, un fel de supliment al ziarului *Adevărul*, de altfel ușor de găsit în vrafal de fascicule de către detectivii particulari – mai exact între A3, A8 și suplimentul *Antitanc* –, se vrea a fi o fițuică în care să nu găsești nici o știre despre fotbal. Este cunoscut faptul că în România fotbalul este unul dintre cele mai slab urmărite sporturi, cam ca darțul și curlingul la audiență. Fotbalul se simte cel mai rău în gura junior managerilor când se dau macho în fața front-desk manageritelor, băieții care în copilărie făceau tușa la fotbal, evident de buni ce erau, iar acum, ajunși prin multinaționale, ies la tenis de câmp, baschet și aruncarea ciocanului, considerînd fotbalul un sport jucat de indivizi necultivați.

Ceea ce impresionează la această idee, genială doar prin simplitate, este denumirea: *Antifotbal*. „Anti”, exclusiv pentru cei care vorbesc și scriu corect, înseamnă „contra”, „împotriva”. OK, urăști fotbalul, dar ce ai cu limba română? Pe această logică șuie, suplimentul *Antifotbal* ar trebui să apară în *Adevărul Antiliterar și Antiartistic*, o fițuică al cărei director fondator ar fi nimeni altul decît străbunicul lui Vanghelie.

Din ce știu, cei de la *Adevărul* pregătesc, pe lîngă acest *Antifotbal*, și un supliment sportiv pentru femei, denumit *Tantifotbal*.

Și, ca să închei cu explicațiile pentru cei de la *Adevărul*, Antic nu este un cuvînt scornit de cineva care urăște litera „C”. Așadar, mare atenție! ■

Bănică, și se duc banii pe mâncare

Andreea

de ce nu ești gospodină?

anul trecut

anul acesta

Are 70 de ani, dar nu a uitat de Ziua Indrăgostiților

Tiriac,

ce blondă ți-ai adus acasă!

Acum este înfrântă lăcomia sa. Tiriac este acum un bărbat simplu.

Deși de afaceri lui Tiriac se vorbește de obicei ca fiind un mare succes, el nu este decât un om simplu.

20 de ani

Bodo, ce nevastă sexy ți-ai găsit!

Artista lui Bodo este cu cercei în urechi și cu bijuterii în gât. Identical!

Fostul ginere al președintelui se pregătește de însurătoare cu frumoasa Loredana Preda

Am filmat o descoperire de-a dreptul incredibilă, care va...

Indre Chirita are o aventură cu o puștoaică ce a împlinit săptămâna trecută 18 ani!

480.000

Mare atenție, Tudorică!

Chirita, invidiat de mulți pentru relația cu Andreea Raicu, face ce...

Gata?

V-ați săturat unul de altul?

Unde-i iubirea de altădată...

Scartă de la București

Moni, te înșală Iri?

Un fost angajat îl desființează pe Columbeanu: «Nașul său îl aducea fete în hotelul de la Târgu Carbunest!»

Elena Stoica este angajată la hotelul deținut de Copos

Copos ce cauți în blocul amantei?

ultimii ce face mezina lor

Elena,

de ce nu vorbești cu părinții?

Mizerabilii și Mizerabilele

Nu știu dacă ați observat, dar de ceva vreme tabloidele noastre s-au personalizat. Mai exact, au titluri care se adresează unei singure persoane, astfel încât, citind și tu ca omul, ai impresia că ți-ai băgat nasul în treaba cuiva, ca la metrou, când unu cu una se ceartă tragi cu urechea.

Spre exemplu: „Tiriac, ai dus-o pe Rosana și la Monaco?”, unde Rosana poate fi notată cu „X”, fiind o necunoscută; sau: „Andreea, de ce nu ești gospodină?”, în așa-zisul text fiind vorba despre faptul că Andreea Marin cumpără mâncare pentru acasă. Același titlu este însoțit de avertismentul infantil: „Bănică, și se duc banii pe mâncare!”, angajații care au produs articolul neștiind că banii

lui Bănică Jr. nu se pot „duce” pe mâncare nici dacă soția sa ar vrea să hrănească toată Moldova. Și la fel de penibil: „Mare atenție, Tudorică!”, „Elena, de ce nu vorbești cu părinții?”

Nu m-aș mira ca într-o bună zi să mă uit în *Libertatea*, *Cancan*, *Click* sau în altă mizerie și să văd titlul: „Mihai, ziceai că nu citești rahatul ăsta de ziar!”

Cît despre aceste jurnaliste, profesioniste ale cuvintelor nepotrivite care descriu nu oricum, ci cu obiectivitate și lux de amănunte (probabil singurul lux pe care și-l permit) despre așa din fundul vedetei Porno-X sau Porno-Y, mai bine s-ar ruga de educatoare să le permită reluarea studiilor. ■

Cronică și incurabilă TV

GEORGE DOJA

Se difuzează de ceva vreme pe B1 TV o emisiune făcută de un băiat imberb pe nume Cristian Gava. Pe Cristian Gava poate unii și-l amintesc de la emisiunile lui Adrian Păunescu, care-l invita acum vreo 8-9 ani pe copilul de 8 ani Gava care era cică genial fiindcă scria niște poezii. Poeziile erau cel mult niște rime fără sens și cuprindeau într-o metrică aproximativă niște cuvinte sforăitoare, teme tratate fiind obligatoriu cele mari: iubirea, moartea etc. Ce puțulica lui ar putea să știe un copil de 9 ani despre amor, numai dracu', care pare să-și fi băgat coada, poate înțelege.

În fine, anii au trecut și-l regăsim azi pe tînărul Gava posesor de emisiune. Paradoxal, în emisiunea lui au venit oameni care păreau normali: Emil Constantinescu, Răzvan Theodorescu, Cozmin Gușă etc. Se vede însă treaba că dorința de a apărea la televizor excede intelectul în cazurile de mai sus.

Emisiunea de pe B1 TV este exact ca realizatorul: excesiv de găunoasă și vocală în mod absolut gratuit. Cred că acest Gava citește înainte de fiecare emisiune câteva pagini din Dicționarul de neologisme și folosește de acolo în mod aleator cuvinte extrase și notate pe fițuică. Nu ai să vezi banalități mai mari, locuri comune și truisme mai multe învelite în prosopul neofranțuzismelor ca în emisiunea lui decît la Robert Turcescu, care pare să-i fie și idol imberbului (vezi gestică, frazarea și vestimentația). Astfel, Gava poate vorbi cu aceeași competență aflată în schimbare de voce despre acceleratorul de particule de la Geneva, dar și despre măsurile care ar salva defini-

tiv agricultura românească. El deține adevărul despre cauzele crizei mondiale și cunoaște greșelile tactice pe care le-a făcut Nicolo Napoli în meciul tur al Craiovei cu Poli Timișoara. Este genul de personaj care ar spune fără să tresară că „înainte de toate trebuie să fim oameni” și că „viața merită trăită”.

Promo-ul acestei emisiuni sintetizează perfect vidul din capul realizatorului: „O emisiune pentru oameni care au citit cel puțin 50 de cărți”. Dar dacă am citit 49 de cărți polițiste, am și eu voie să mă uit?

Pentru adolescenți și adulții tineri, aceste emisiuni sînt la fel de periculoase din punct de vedere educațional ca și cele cu piticul porno și sexy prostovanca.

P.S. De curînd, Cristian Gava a început să fie invitat la tocșourile Realității TV pe post de analist la 15 ani. Mare atenție, Victor Alistar și Sorin Ioniță! Tînărul e dubios de periculos.

La scurt timp după producerea unui accident mortal pe o trecere de pietoni de pe Șoseaua Kiseleff, o reporterită de la Antena 3 ține să precizeze că șoferul care a trecut cu mașina peste victimă nu are nici o circumstanță atenuantă, întrucît nu consumase deloc alcool. Cu alte cuvinte, dacă ar fi băut ceva înainte, mai că l-am fi iertat. Probabil că fapta ar fi fost și mai

scuzabilă dacă șoferul vinovat tocmai ar fi comis un asasinat multiplu și ar fi circulat cu viteză din cauză că avea toată Poliția pe urmele lui.

Odată cu moartea handbalistului Marian Cozma, prezentatorii de la Realitatea TV s-au lansat în niște speculații de natură teologică cum n-a mai cunoscut omenirea de la eseurile de teodicee ale lui Leibniz. Întrebarea la care au încercat toți să răspundă pare simplă: de ce l-a luat Dumnezeu pe Cozma? Unii au apelat la soluții clasice din ciclul „pentru că l-a iubit prea mult”. Alții au dat niște răspunsuri mai practice: „Marian Cozma a murit pentru că Dumnezeu avea nevoie de un pivot bun”. Cît să-ți bați joc de moartea unui om de dragul ratingului și al formulărilor „memorabile”? ■

Acest tablou futurist este o **Reproducere**

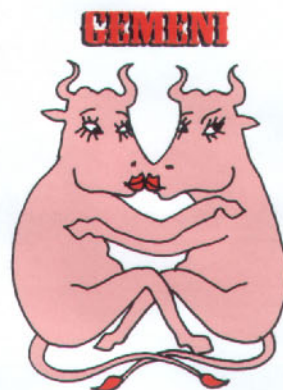
Teoria CONSTELAȚIEI

●● Banca la care aveți cardul de debit tocmai a fost jefuită și, la ce ghinion aveți, vă e teamă să nu se fi furat tocmai banii din contul dumneavoastră. Din fericire, o să vă vină bani din altă parte. Mai exact, magazinul de produse cosmetice pe care vreți să-l deschideți va avea un succes nebun. Nu vă faceți totuși iluzii că o să țină mult. La un moment dat, Poliția o să-și dea seama că vindeți unghii false.

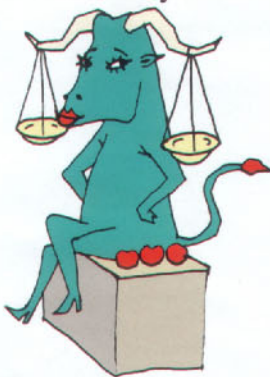

●● Ați jefuit mai multe case de schimb valutar și v-ați îmbogățit peste noapte. Astele spun totuși că se putea mai bine. Mai precis, dacă tot v-ați dus cu pistolul la ghișeul casieritei, puteați să-i cereți, pur și simplu, toți banii, nu să-i spuneți că o împușcați dacă nu vă schimbă lei în euro la cursul din 2007.

●● Luna asta dați dovadă de spirit civic și ajutați oameni aflați într-o situație dificilă. Benzina dată spărgătorilor care rămăseseră în pană și nu mai reușeau să plece de la locul jafului s-ar putea întoarce, cândva, la dumneavoastră. Eventual cu un bonus: o brichetă aprinsă din partea păgubiților.

BALANȚA

●● Luna asta se anunță a fi, în sfârșit, una norocoasă. Veți intra în posesia unei moșteniri grase. Din primele informații, se pare că este din partea părinților, care v-au transmis o ușoară predispoziție spre obezitate. Altruist cum sînteți, vă cam pare rău că, în caz de divorț, nu puteți împărți moștenirea și cu soția.

●● Luna în conjuncție cu Venus nu poate aduce nimic bun, mai ales dacă în același timp are loc și un jaf armat soldat cu victime. Jaf la care asistați și dumneavoastră, din postura celui care ține lipit pistolul de timpla casieritei. Mare atenție la echipajele de Poliție! Chiar n-aveți șanse de scăpare dacă nu acordați cui trebuie o atenție cu trei-patru zerouri.

●● Vă gândiți serios să vă înscrieți mașina în programul „Rabla”. La cît de jalnic arată, ați putea fi acuzat de jaf. Și nu v-ați dori asta. Nu de alta, dar o să vă bată la cap nevasta că n-ați adus banii acasă. Deși, dacă stați să vă gândiți, n-ar fi rău să luați și pe consoartă o primă de casare. La cît de mult vorbește, vă cam cocoșează taxa de poluare fonică.

CONSTELAȚIEI Teoria

●● Gurile rele ale astrelor spun că sînteți încurcat cu o colegă de serviciu și nu prea știți cum să scăpați. Ar fi o idee să vă schimbați cariera, dar nu prea aveți șanse. În prezent, locurile de unde se extrage piatra sînt destul de puține.

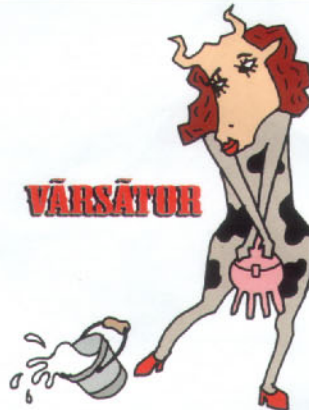
●● Reveniți asupra unor decizii legate de viața intimă. Din păcate, medicii vă spun că, odată îndepărtate prin operație chirurgicală, unele părți ale corpului sînt greu de pus la loc. În plan financiar, faceți niște investiții riscante. Pistoalele cu glonț, aparatele de administrat șocuri electrice și măștile de schi pot aduce însă profituri considerabile.

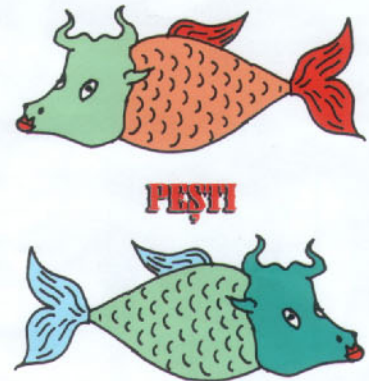
●● Vă bate gîndul să emigrați în Italia, dar, din fericire, vă răzgîndiți la timp. La cîte violuri fac românii ajunși acolo, e destul de clar că italiencele sînt tare greu de convins. În plus, sînteți sigur că nu v-ar plăcea mîncarea. Din cîte ați auzit, italienii mîncă așa, un fel de pastă.

●● Plănuțiți să dați o spargere la bancă și sînteți optimist. La cîte bancuri cu polițiști ați auzit, ar fi și culmea să nu aveți încredere în șansele dumneavoastră de a scăpa neprins. Păi, e nevoie de cinci polițiști doar pentru a schimba un bec. Practic, pentru a porni mașina de intervenție, trebuie mobilizate cîteva patruze. Cel mai greu va fi, totuși, să intrați în bancă. Din cîte ați auzit, nu prea e voie înarmat și cu cagula trasă pe față.

●● De frică să nu vă fure cineva mașina, v-ați instalat o alarmă nouă. Din păcate, investiția nu a fost suficientă. Era nevoie să băgați niște bani și într-un aparat auditiv mai eficient. Sfatul astrelor: dacă vă puneți o ușă mai rezistentă la intrare, nu-i dați și boschetarului care doarme pe scări un rînd de chei. Există situații mai proaste decît cea în care vi le pierdeți pe ale dumneavoastră și rămîneți pe dinafară.

●● Preocupat de soarta industriei auto românești, v-ați hotărît să furați, de acum încolo, numai Dacii. Iar patriotismul dumneavoastră nu se oprește aici. Cînd mai spargeți cîte o bancă, cereți doar lei. Dacă au euro, îi schimbați imediat, la cursul zilei. Și o faceți cu orice risc. Ce dacă pentru a schimba sume mai mari trebuie să prezentați și buletinul? Bunul mers al economiei în statele emergente merită orice sacrificiu.

De *testați-vă* SINGURI

Întilniți un eunuc. Cum reacționați?

- 1) îi numărați ouăle
- 2) îl salutați spunându-i „Salut coaie!”
- 3) îl loviți acolo unde-l doare mai tare, adică în stomac

Tocmai ați cumpărat un loc de veci, ce faceți mai întâi?

- 1) mergeți să vă cunoașteți vecinii
- 2) îi faceți împămîntare
- 3) chemați rudele și vă așezați în teren
- 4) vă întristați pe loc

Cum îți dai seama că un tip își dorește să devină tată?

- 1) spune într-una „în puii mei”
- 2) își alintă iubita Baby
- 3) îți spune mereu la telefon “Bine tată, așa tată”
- 4) n-are mamă, n-are tată

Ați primit o carte poștală de la o admiratoare secretă, ce faceți?

- 1) propuneți să vă dați cărțile pe față
- 2) o așezați cu grijă în bibliotecă
- 3) vă postați în ușa librăriei din colț
- 4) o citiți atent, apoi o faceți poștă cu prietenii.

Tocmai ați aflat că urmează să se producă un cutremur. Cum reacționați?

- 1) vă îndreptați spre tocul ușii, apoi treceți în camera alăturată
- 2) vi se pare cutremurător ce se întâmplă.
- 3) înclinați să fiți sceptic
- 4) simțiți deja cum vi se clatină scaunul de șef

Sună la ușă. Ce faceți?

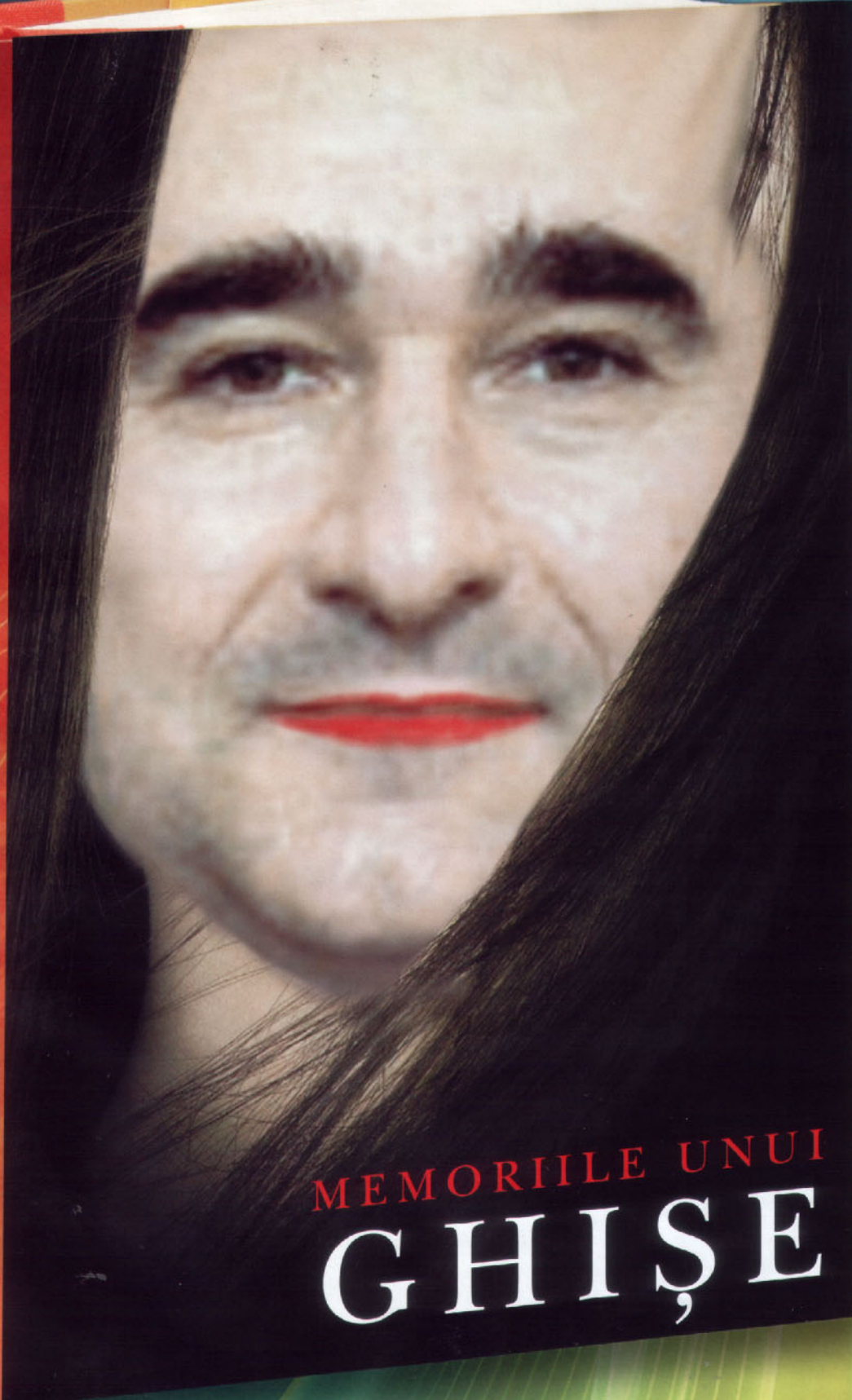
- 1) rămîneți pe loc, căci mama v-a spus să nu deschideți la străini
- 2) nu știți ce să faceți, așa că sunați un prieten
- 3) întrebați cine e și apoi deschideți, doar dacă vă sună cunoscut numele
- 4) dacă a sunat de două ori, sigur e postașul
- 5) îl bateți de-i sună apa-n cap

EMBERTON

MEMORIILE UNUI GHIȘE

mc

MEMORIILE UNUI
GHIȘE

MICA PUBLICITATE

Cedez nervos contrabas

Locuri de muncă

Casă de schimb valutar angajează casieră discretă care nu dă din casă.

Depanator priceput, caut loc de muncă liniștit, relaxant, unde se pot depăna povești.

Firmă de distribuție a substanțelor stupefiante angajează administrator de rețea.

Angajează șofer categoriile B, C și D. Se cere experiență anterioară într-o funcție de conducere.

Firmă de construcții, angajează lucrători pe la spate.

Caut loc de muncă. Specializat în probleme de stat degeaba.

Angajată ambițioasă, caut un loc de muncă ce oferă posibilitatea angajării din poziția misionarului în orice altă poziție.

matrimoniale

Tânăra daltonistă, doresc să cunosc un flăcău înalt, roșu ca bradul.

Bărbat bogat, fără păr, caut cunoștință cu doamnă cu păr bogat.

Judecător, caut femeie fără pre-judecăți.

Actriță porno, caut relații de durată. Relațiile – evident, sexuale. Durata – minimum 30 de minute.

Domn seropozitiv, doresc să cunosc doamnă negativistă.

Bărbat onest, caut femeie mitomană în vederea căsătoriei, pe principiul că extremele se atrag. Rog sinceritate.

Domnișoară telefonistă fără obligații, doresc să cunosc un domn. Mă puteți suna oricând pe fix, dacă răspunde o voce de bărbat spuneți că sînteți cu-plajul.

Dominator, pervers, caut femei pentru tortură fizică și morală. De fapt, caut o nevestă.

Femeie, caut bărbat singur pe el.

vînzări

Vînd clătite rulate în Germania.

Vînd obiecte antice, aduc la comandă orice obiect din perioada antică. Transportul în timp nu este inclus în preț.

ÎN
FAMILIE,
FEMEIA
REPREZINTĂ
ELEMENTUL
DE ECHILIBRU!...

© Costel Pătrășcan

Prognoză sumbră de la PLAI cu BOI:
În curînd în România
se vor naște foarte mulți
copii siamezi, proveniți
din părinți săraci lipiți.

diverse

Tinăr afgan, colecționez bombe. Acum și la domiciliul clientului. De preferință pe teritoriul SUA.

Latifundiar ilfovean, organizez bal de caritate. Las suma ce va fi donată la latitudinea fiecăruia. S-o facem lată!

Închiriez cameră de ardere situată central în blocul motor. Preț incendiar.

Caut un bărbat tăios, tranșant, de preferință măcelar.

Tinără colecționară, pasionată de istorie, caut un bust al lui Ștefan cel Mare. Ofer la schimb bust sexy, siliconat, care va face istorie.

Căutăm scuze. I le vom oferi găsitoului.

Cumpărăm supozitoare folosite, în vederea comercializării.

Magazin materiale de construcții vinde din stoc cărămidă, ciment, haine beton.

Notar controversat, semnez acte de indisciplină, corupție, sexuale, de violență.

Vînd brînză bună. Fără combinații, plata caș.

Campion de tir, asigur transport intern și internațional.

Vînd autoutilitară frigorifică, spațioasă, ideală pentru traficantii de carne vie.

Pictor naiv, execut portrete-robot ale celor care, în aparență, sînt autorii unor infracțiuni.

Vînd materiale pornografice. Prețuri decente.

Escroc imobiliar, caut să fac tranzacții cu pictori naivi.

Pentru iubitorii de animale: vînd dicționar român – ciobănesc german.

Construim blocuri la cheie. Blocurile sînt în miniatură și servesc pe post de breloc.

prestări servicii

Cleptoman, organizez nunți. Garantăm furtul miresei.

Medic specialist în studii genetice, fac din țînțar armăsar.

Fost economist, pasionat de fotbal, caut echipă. Garantiez să fac diferența pe teren.

Repar pe loc orice mecanisme fine, roți dințate, ferăstraie, piepteni etc. Zîna Măseluță.

Organizăm excursii în Italia, autocar de 52 de locuri, aer condiționat, geamuri fumurii, numere de Spania.

Fost bărbier în Sevilla, frizez absurdul.

Artă *digitală*

Puteți vizita zilnic galeria pe
Str. Mihai Eminescu nr. 115
București www.115.ro

115

GALERIA DE ARTĂ DIGITALĂ

Str. MIHAI EMINESCU, nr. 115, București

© Olivier Derouetteau

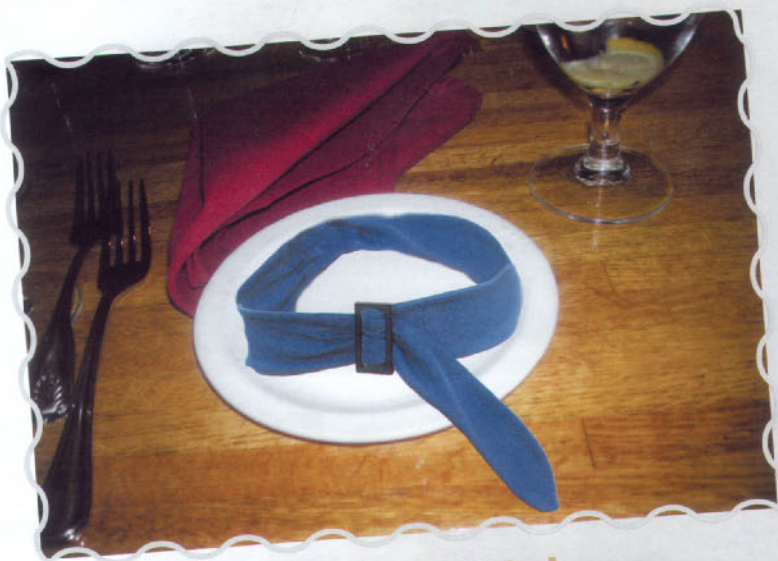
Bucătăria de criză la români

Ciorbă de ciocănele cu cuișoare 4,5 lei
Singura ciorbă recomandată de asociația medicilor stomatologi

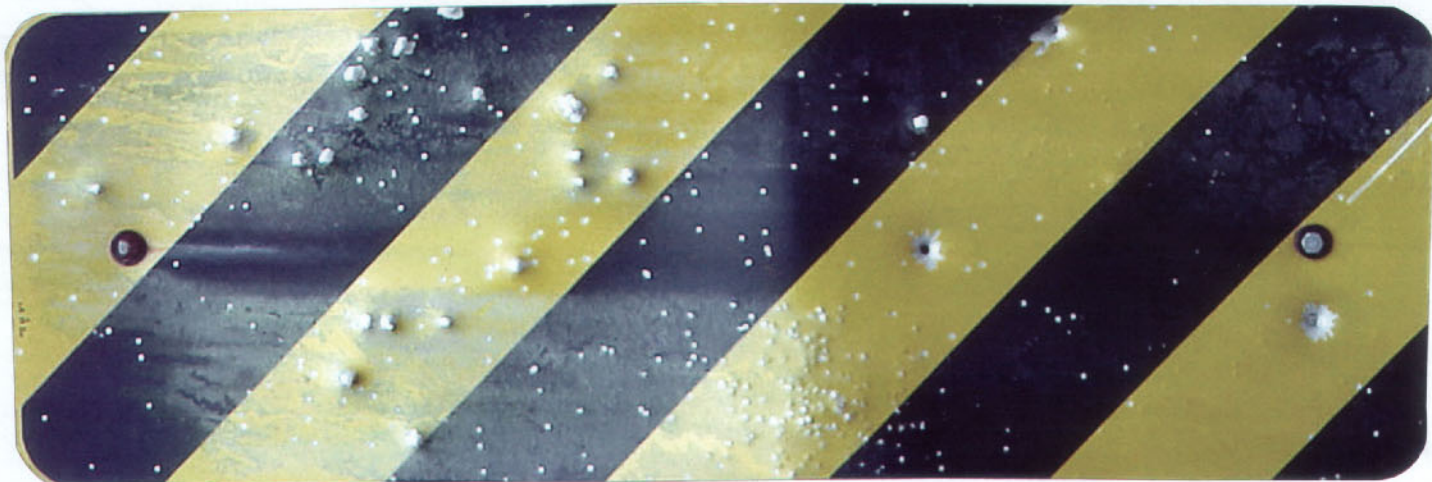
Mușchi și licheni în sânge – 4,5 lei

Cordon Bleu – 6,80 lei

Limbă de pantof cu mășline de oaie
– 9,99 lei

EXTERNE

GEORGE DOJA

●●● O femeie în vîrstă de 68 de ani, din Coreea de Sud, a picat examenul pentru permisul de conducere de 771 de ori. Bătrîna este totuși convinsă că va reuși, pînă la urmă, să facă rost de carnet, mai ales că o veche vorbă sud-coreeană spune că a 772-a oară e cu noroc.

●●● Un student polonez și-a reclamat mama la Poliție pentru că i-a cerut să facă curat prin casă. Se pare că femeia tocmai ieșise din pușcărie, unde făcuse ani grei pe motiv că și-a trimis fiul după piine.

●●● Pentru că încă mai ținea la fosta lui iubită, un indian i-a scris femeii numele de peste 1,4 milioane de ori în ultimii 12 ani. Se pare că starea de sănătate a femeii nu este, în pre-

zent, foarte bună, mai bine de un deceniu de sughiț neîncetat aducînd-o în pragul nebuniei.

●●● Ministrul german al economiei, Karl-Theodor Maria Nikolaus Johann Jacob Philipp Wilhelm Franz Joseph Sylvester Freiherr von und zu Guttenberg, are nici mai mult, nici mai puțin de 11 prenume. Se pare că părinților lui, care se uitau la foarte multe seriale în perioada în care l-au botezat, le-a venit greu să cadă de acord asupra personajului preferat.

●●● Un italian trebuie să îi plătească fostei soții pensie alimentară pentru că, pe vremea cînd erau căsătoriți, a refuzat să facă sex cu ea timp de o săptămînă. Bărbatului nu-i e ciudă totuși că de ce i-a fost

frică n-a scăpat. Pînă la urmă, dacă accepta să facă sex cu soția, putea să iasă și mai rău, adică gemeni.

●●● O femeie din Spania care și-a înșelat ani de zile soțul trebuie să-i plătească acestuia daune morale de 200.000 de euro. Banii vor fi donați, probabil, unor ONG-uri care promovează violența domestică și care luptă pentru dreptul bărbatului de a-și snopi în bătaie, preventiv, nevasta infidelă.

●●● Potrivit unui studiu realizat de UNESCO, peste 2.500 de limbi din toată lumea sînt în pericol de dispariție. Vestea i-a luat pe nepregătite pe elevii de liceu ai claselor cu profil uman, care abia reușiseră, cît de cît, să se obișnuiască cu latina. ■

“Omul este un animal **politicos.**”
François Mitocan

Petre Roman văzut de Dürer

Priveste , și dă mai ' DEPARTE

RĂZVAN VOICULESCU

*Trup gol
de penelopă*

fotografii și titluri de:
Răzvan Voiculescu

AFIRMĂ-TE! FII ALTFEL... ȘI CÂȘTIGĂ

Revista **PLAI CU BOI** promovează în această rubrică frumusețea naturală cu tot ceea ce înseamnă ea.

Nu fii timidă, reținută și nici nu este necesară experiență în ședințe foto. Nimeni din rubrica aceasta nu a avut. Și, după cum vezi, reușita există.

Trimite-mi 2-3 imagini cu tine însoțite de câteva rânduri! Fotografiiile nu trebuie să fie profesionale, de aceasta mă ocup eu.

Rezultatele ședinței foto vor apărea în această rubrică, iar tu vei primi un "book" profesional.

răzvan voiculescu
(razvanav@yahoo.com)
blog.razvan-voiculescu.ro

*Întîmpinare cu parfum
de cîmp cosit*

*Vis răpus de
greutatea așteptării*

Pământ fertil cu pază sigură

Cine și Ce ne INERVEAZĂ

“Se pare ca fumatul încetinește circulația sângelui pîna la evitarea oricarui accident vascular cerebral”

Cerebel

- Liviu Mihaiu, care după ce a fost demis se crede Sf. Gheorghe și s-a retras într-o chilie la Sulina.
- Firma Milka, că în urma crizei a lăsat 500 de marmote și 20 de urși pe drumuri.
- Statul român, că vrea să le ia actorilor și pielea personajului de pe ei.
- Șerpii din Insula Șerpilor, că și-au păstrat sîngele rece după decizia de la Haga.
- Firmele de pază care le-au dat interlopilor toate clanurile peste cap.
- Restaurantele cu specific românesc din Italia care au scos o noua specialitate, pizza țigăncii.
- Dobîndă, cel care se pare că a fost în spatele jafului de la Banca Transilvania.

NEGRUL REDACȚIEI

VICTOR PONTA,
CĂ L-A FĂCUT PE UN
PITIC NESIMȚIT.

s o m a c o
prefabricate pentru constructii

DIN EN ISO 9001
Cert. No.: 01 100 000 637

B-dul Timișoara nr. 92A, sect. 6, București
Telefon: 778.25.48; 778.33.27;
Tel.: 0788.459.775; Fax: 777.50.77
E-mail: somaco.b@somaco.ro
Website: www.somaco.ro

PREFABRICATE DIN BETON ARMAT SI PRECOMPRIMAT
STALPI LEA VIBRATI SI CENTRIFUGATI
TUBURI DE PRESIUNE SI PENTRU CANALIZARI
BETOANE SI MORTARE

ELEMENTE DE ZIDARIE SI IZOLATII: BETON, CARAMIDA
PRODUSE DE BALASTIERA

ORICE, ORIUNDE, ORICÂND

**Un prim-ministru care deși nu a făcut
mare brînză a prins ceva cheag**

®